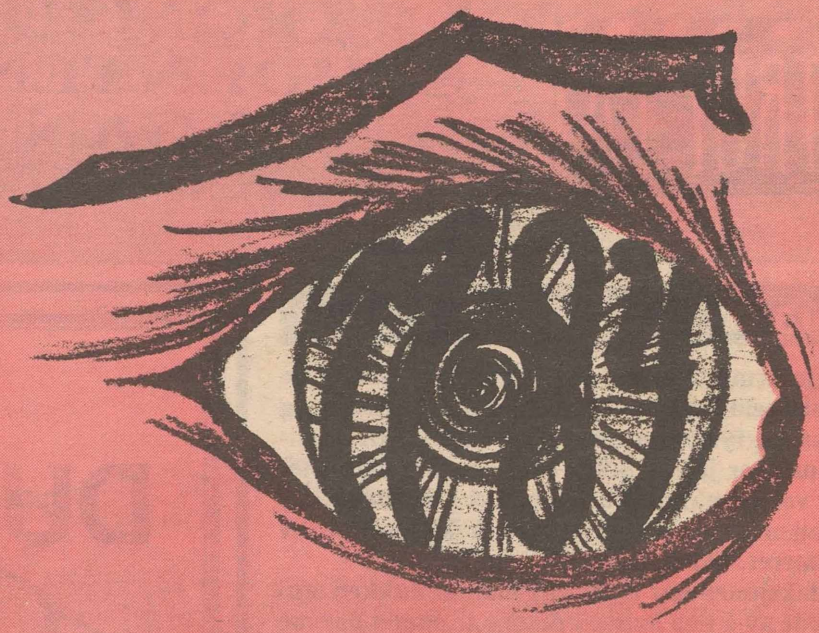

dublett

TROMSØ - STUDENTENES ORGAN - 9. ÅRGANG - NR. 1.
- FEBRUAR - 1984.

UTROPIA

- TELEFONSVINDEL (s. 4-5)
- TRAGEDIEN ENGELSK GR.FAG
(EVNT. KJEMPETUR TIL ENGLAND) (S. 10 og 3)
- KATASTROFEN SOSIALØKONOMI
GR.FAG (s. 10)
- ISV, ISL KOMMER HEIM (s.8-9)
- Studentdemokrati?
- Dynastiet
- Sosialistene synger
- Makkverket Utropia

TROMSØ-STUDENTENES ORGAN

9. årgang - Nr. 1 - Jan. 1984

Kristine Østvold
Marit Larsen
Berit A. Hanssen
Bent Are Jensen (ansv.)
Ole Berthelsen (ansv.)
Bjørn Brox
Solbjørg Sørensen

Adr.: Søndre Tollbugt. 7b, Tromsø
Tlf. 81 715

Studentavisa er organ for studentene ved Uni-
Tromsø og kommer ut ca. en gang i måneden.
Redaksjonen er valgt på et uavhengig radikalt
grunnlag.

Annonsepris: kr. 2,50 pr. spalte/mm.
Trykt i 1600 eks.

Utropia i det nye året

Me rakk ikkje semesterstart. Me rakk ikkje sola. Me rakk ikkje sjølvmeldinga. Så me seier God Jul i staden og er glade for at det fyrste nummeret av UTROPIA omsider er kome ut over jul. Dokken skal vita me har slete. Men kva gjer vel det når produktet blir så bra! Det er me alle i redaksjonen samde om. Nordlys var ikkje så positiv til førre nummeret. Synd, men me lærer!

Utropiaredeksjonen har berre eitt mål, at dokken studentar har glede av å lesa avisa. I dette nummeret har me ein del oppslag om universitetsverdenen, av di me trur studentane har interesse for kva som skjer i lokjalmiljøet. Det skjer også interessante ting utanfor Universitetet, mellom anna i solidaritetsarbeidet. Me har også lagt stor vekt på dette stoffet. Me takker dei som har sendt artiklar og lesarbrev til avisa.

Korrupsjon på Universitetet

Dersom talla til UTROPIA held vatn, har dei tilsette i ei årrekke svindla Universitetet for millioner av kroner ved å misbruka Universitetet sine telefonar. Me har sjølv analysert reknskapa, og me er spente på kva reaksjon dette oppslaget vil vekka. Er det vilje til å rydda opp i eigne rekkjer, eller vil Universitetsleiinga berre dekkja over kva som har skjedd?

Utropia trekk fyrst og framst dei tilsette til ansvar. Men me ser ikkje bort frå at også studentar har vore med på svindelen, i den grad dei har hatt tilgjenge til telefon.

Me meiner Universitetsleiinga bør skjerpe kontrollen med bruken av telefonane.

Snakk riktig!

Utropia's redaksjon har bestemt at avisens navn skal uttales med trykk på siste stavelse. Altså /utro' pia/ Det har vært en del usikkerhet i studentmiljøet om denne saken. Avvik fra korrekt uttale vil bli sanksjonert.

DU

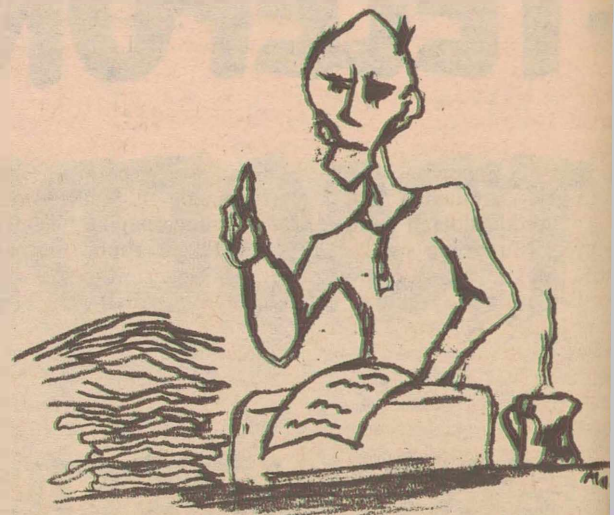

er hermed
utfordret
av

UTROPIA TRENGER STOFF

Kjenner du skrivekløen

Skriveglade og/eller fotointeresserte studenter oppfordres herved til å sende inn artikler, noveller, bilder som brukes i avisen. Redaksjonen trenger avlastning. Dessuten ønsker vi å dekke mest mulig av hva som skjer på studentfronten her i byen. Har du ideer, så kom med dem. Adressen er: Utropia redaksjonen, Søndre Tollbugt. 9000 Tromsø.

NY GIV!

Knusende saklig kritikk av Utropia i Nordlys

Her ses 25 000 Tromsøstudenter på vei mot flyplassen på Langnes for skaffe seg siste nummer av herværende avis. Stemninga er helt topp — her gjelder det å få tak i et eksemplar av avisen fordi opplaget er begrensa! Så langt er alt vel og bra.

Men der var det stopp. En av Utropias konkurrenter på løssalg-fronten her i byen, Nordlys, kunne etter at Utropia hadde vært på markedet en måned, trykke følgende anmeldelse ført i hånd av en viss Erasmus (følg med, følg med):

Her ses Tromsø-studenter i vill flukt nedover mot torget i sentrum. De nettopp lest den snørkløppheslige anmeldelsen i Nordlys. De er fra sjokk og forferdelse. Se hvor de løper!

SMÅPLUKK OM STUDENT NÆRRADIOEN

Som kjent blir det studentnærradio i Tromsø. Målet er å komme seg igang i april/mai. Et foreløpig styre har i de siste månedene vært i hektisk aktivitet. Mange skjær i sjøen har det vært, men nå omsider begynner snøballen virkelig å rulle. (ærede leser, legg merke til det utsøkte utvalg av metaforer... nok om det).

— Mange interesserte har det blitt, men enda ønskes det kontakt med flere. Merk: Jenter bør iallefall vise ansikt.

Ta kontakt med det foreløpige styret: Tor Haugen IFF (88289), Per Solvang ISV (88270), Kirsti Methi ISV (87167), Jon Olav Skavhaug IMB (86804), Gorm Hansen IMR (55595) og Tore Gabriel-

sen (88121) rom 2204 (lærerskolerepresentant).

Et møte om situasjonsrapport, organisering osv. planlegges i februar. Aktivisering (dugnad, program, teknikk) av de interesserte blir da også et tema på møtet.

Om studiosituasjonen: Ved inngangen til nyåret virket det mest sannsynlig at et

samarbeid med Ungdommens Hus var aktuelt. Dette skar seg av forskjellige grunner. Lokaltetene på Prestvann studenthjem ble da neste rimelige alternativ... trodde vi.. Men her skal det bli store ombygginger både innvendig og utvendig, og Prestvann-planene måtte skrinnlegges. Alt er derimot ikke svart; Kjørbygget kan bli vårt

studiested. I øyeblikket jobber hjelpsomme PLUT(plan- og utbyggingsavd.) med saken.

Med hensyn til finansiering, så ligger alt til rette for at driften skal være sikret. Investeringene (som dessverre er så kortbare) er ennå noget problematisk.

Men: Vi skal klare det!

Får vi medvind (= støtte) fra

alle (studenter og Universitet/Samskipnad) skal det

— Dette blir det store studentmiljøet i Tromsø, nært, ikke minst studentpolitikere. På den fronten har det vært utrolig labert. «Den en Guds gave til mennesket», ifølge OFK-Brønnen med Jesusorgasmen.

KJEMPETUR TIL ENGLAND

Engelsk grunnfag på studietur til Det norske studiesenteret i York

7. november i fjor dro elleve Tromsø-studenter fra engelsk grunnfag til Det norske studiesenteret i York, England på et tre-ukers språkkurs. De fleste av Tromsø-studentene avslutta turen med fem dager i London hvor frykten for bombeeksplosjoner var merkbar i dagene rett før jul.

Finansiering

Tromsø-gruppa var størst. Fra Oslo kom en student og fra Bergen fem. Årsaken til Tromsøs sterke representasjon var at studentene derifra fikk turen subsidiert gjennom Universitetet med de fire tusen kroner pr. snute. Resten blei det gitt ekstra stipendium på mellom 3500 og 4000 kroner pr. søker. De personlige utlegg (stipendet ikke medregna, men studielånet inkludert) kom ut på vel fem tusen kroner. Det skulle vise seg at pengene var godt investert.

York — eller Jorvik, vikin- byen

York er byen av historie og tradisjon. Jorvik, som byen het tusen år tilbake, var vikingenes viktigste sentrum i vesterveg. Mange av de som har vært nordmenn før (om det er akkurat på studietur). Byen er fra middelalderen omgitt av muren. Muren har staselige porter. Mange av gatene i York er like trange og skumle som for et årtusen tilbake. Arkitektene har fart snilt til med byggingen (nesten, i alle fall) her. De store betongkolosser ødelegger ikke bybildet. Og over det hele ser man fra katedralen som ser ut fra fjerne prestegjeld. Byen er en stilig by med atmosfære, rett og slett.

University of York

Det norske studiesenteret, der undervisninga foregår, ligger i et stort hus innafor bymurene.

De norske studentene blir innkvartert i enkelt- eller dobbeltrom på Campus, universitetsområdet, tre kilometer fra sentrum. University of York har 3500 studenter og universitetsområdet er nokså stort — omtrent dobbelt (?) så stort som Breivika-komplekset når det står ferdig utbygd. På Campus foregår undervisninga for de engelske studentene, som også bor der. I samme bygning kan en finne både studenthybler, forelesningsrom, kantine og sist, men ikke minst: egen student-BAR med studentvennlige priser (seks kroner halvliteren)! Kort sagt kan det slås fast at Tromsø-studentene fant seg vel til rette på Campus.

Studieopplegget

Hver morgen kl. 0915 sto en kortesje med drosjer parat for å hente studentene til Studiesenteret. Undervisninga pågikk helt til kl. 1600 med en times matpause midt på dagen. Kveldene gikk gjerne med til forskjellige arrangementer.

Foreleserne var engelske — koselige og trivelige folk. De la stor vekt på å gi studentene muligheta til å praktisere engelsk kunnskapene sine, bl.a. gjennom rollespill. Ved sida av selve språkundervisninga blei det holdt ei rekke seminarer. Det første seminarer ga et lite innblikk i det innfødte engelske skolesystemet, et skolesystem så spesielt at en skulle tro det ville kreve et grunnfags-studium å set-

Hver søndag var det ekskursjon. Her fra fiskebyen Whitby i North Yorkshire (foto KM)

te seg skikkelig inn i det. I opplegget inngikk en dags skolebesøk. Mest iøynefallende var skoleuniformene og det å se smågutter i slips. Tromsø-studentene lot ikke sjansen gå fra seg til å kritisere systemet med korporlig avstraffelse. Spanskrøret svir fremdeles i den engelske skolen.

Neste seminar tok for seg nyhetsmedia i Storbritannia. Opplagsmessig rår sensasjonsjournalistikken grunnen der — i verste Springer-stil.

Da står det bedre til med britisk litteratur. Studiesenteret kan virkelig skille med gode forelesere!

Tromsø-studenter i kriminelle omgivelser

En ettermiddag tilbragte

Tromsø-studentene i retten. Ikke fordi de hadde gjort noe galt, men som nysgjerrig publikum. Det dreide seg om noe så kriminelt som at en stakkar var beskyldt for å ha stjålet et fat med øl. Saksgangen var langsom og omstendelig og saksomkostningene oversteg sikkert flerfoldige ganger verdien av det forsvunne ølfatet.

IRA tar rotta på engelsk grunnfag

Nord-Irland problematikken kom en ikke utenom. Seminaret her gikk parallelt med et tema fra irsk litteratur, en meget heldig kombinasjon. Ei uke seinere, rett før avreise, fikk Tromsø-gruppa stifta nærmere bekjentskap med det Nord-irske problem. Ikke så langt unna hotellet de bodde på, sprengte IRA ei bombe i varemagasinet Harrods. TV og radio skapte skikkelig stemning. En turte nesten ikke å våge seg utendørs. London bar preg av unnatakstilstand. Sirener og politi overalt.

Ei stund frykta de mest nervøse av Tromsøværingene for livet til reiseleder Kjell Madsen. Han var gått på byen (ryktet ville ha det til at han hadde tenkt seg til Harrods). Og han kom ikke tilbake. Et par studenter traff han utpå kvelden — i beste velgående. Men gjensynsgleden varte ikke mange sekundene. Ulende sirener og løpende politifolk knuste idyllen. En bobby kunne hesblesende meddele at det var plassert ei bombe i en bil på andre sida av gata, rett overfor stedet hvor Tromsø-folka befant seg. Falsk alarm, heldigvis — men det kunne en ikke vite da en stressa vilt for å komme seg unna.

«Send Maggie on a Cruise»

Fredeligere forhold omga neste

seminaremne, nemlig den engelske fredsbevegelsen. I den forbindelse måtte Tromsø-studentene ut på gata og intervjuet folk om hva de mente om fredssaka. Enkelte av Tromsøværingene blei så ivrige at de til og med stilte opp i fredsdemonstrasjon.

Et av slagorda mot utplassering av Cruise-rakettena lød: «Send Maggie on a Cruise». Marsjruta må ha vært verdens lengste; den tok to timer og slutta langt ute på landet. Det verste var at en måtte gå på beina tilbake til byen igjen. Det kjørte ingen busser. Men etter å ha sett filmen «The Day after» skjønte en, om ikke før, at marsjen var verdt innsatsen. Det minste en kan gjøre, er å trø litt for at Historia skal fortsette.

Lykkemaksimering

Programmet ved Det norske studiesenteret var altså travelt. Så travelt at det ovafor ikke blei tid til å nevne forelesninger om historiske emner bl.a. I tillegg til undervisninga på dagen kom de kveldslige aktiviteter som var så omfattende at bare brøkdelen kan nevnes her. I denne forbindelse bør innsatsen til studiesenterets direktør, Richard Lawson, nevnes. Ikke nok med at han hadde organisert ovafor nevnte studieopplegg, han åpna også heimen sin for gjengen — ei gjestfrihet som noen og enhver kan lære av. Reise(for)leder Kjell Madsen fra Tromsø sørga for at alt gikk smertefritt (Å laste han for bombeaffæren i London ville kanskje muligens være urimelig). Han gjeta hjorden på en aldeles utmerka måte som organisasjonsmessig lykkemaksimerer.

The Savages

Sosialt sett kunne kanskje kontakten med de innfødte vært mer utstrakt. Nordboerne brukte mest energi på å bli kjent med

hverandre — og det var forsvårdt bare naturlig. En del kontakt med de innfødte («the savages») som det heter på utenlandsk var allikevel ikke til å unngå, enten det nå skjedde på diskotek, puber, i forretningene, på universitetet etc. Studiesenteret hadde organisert familiebesøk, og de falt heldige ut for de fleste vedkommende.

Ambassadører for norsk julefeiring

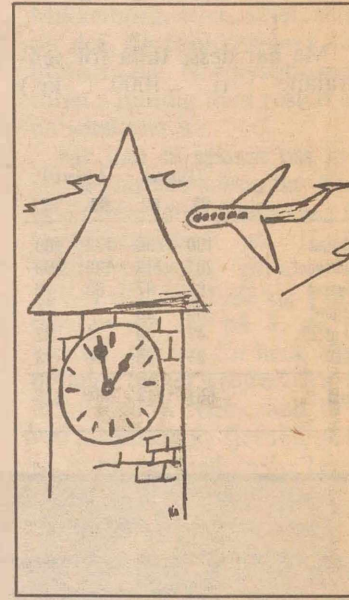
En kveld inviterte England-Skandinavia Foreninga til Santa Lucia-fest. Mange engelskmenn hadde møtt fram for å være vitne til ei «typisk» skandinavisk julefeiring. Tromsø-studentene kunne ikke sangtekstene noe særlig, og slett ikke på svensk (=skandinavisk). Men å gå rundt juletreet kunne den, Tromsø-delegasjonen

Huttetu

Og så holdt de varmen den tida i alle fall. Mang en viking fra Ishavsbyen angra bittert på ikke å ta med seg vinterhabitten. Den fuktige rå engelske kulda klarte ikke å sjarmere noen. Unntatt de innfødte sjøl, som lot til å ha et pussig forhold til fenomenet. Det var vanlig å treffe småbarn med vinterlue på hodet, votter og boblejakke, men med korte bukser eller skjørt og bare lår og legger. Her får en nøye seg med å etterlyse konsekvens i måten britene kler sine barn på!

Hallelujah — England!

Merkelige utlendinger til tross; det var en takknemlig, Englandsfrelst, sliten og utfesta gjeng grunnfags-studenter som forlot gamle Britannia — klare til å ta fatt på årsmesteret. I hjertene banker fremdeles Hallelujah-koret fra Handels Messias. En av de sterkeste enkelt-opplevelsene under hele oppholdet var nemlig julekonserten med solister, fullt kor og orkester i Yorks enorme katedral. Konserten virka som en lykkelig mental renselse og kan stå som varemerke for hele Englands-oppholdet. BARe

«Into the wilderness». De endeløse lyngheiene åpner seg her for Tromsø-studentene — som freidig trøt over Brontë-søstrenes landskap. (foto: KM)

SOVJET KALLER! (på deg).

Opp på en tur til Sovjet? Vi noen som satser på å farte til grannlandet etter sammenstider, med avreise rundt den 10. juni. Vi søker med å bli en gjeng på personer, og nettopp der finner du inn. Grip sjansen, vi har ennå ledige plasser og vi reserverer seter så de rekker. Eneste kravet til deg er at du virkelig har lyst.

Reiseruta er på ingen måte bestemt. Vi hadde tenkt å komme sammen i slutten av februar for å planlegge turen i detalj. Men blant reisemålene synes Moskva og Leningrad selvskrevne. Murmansk kan også komme på tale, men da bare som et på veien til de «to store».

Moro og gaman

Vi satser på å bli en «assor-

tert» gjeng som går godt sammen. Formålet med turen kan kort skisseres slik: Blanda moro og gaman. Vi håper å kunne besøke universitetsmiljøer, bli kjent med vanlige studenter, se hvordan de legger opp fagene, treffe den jevne russer og kanskje også sentrale personer i systemet. Men vi skal selvsagt også smake på den russiske champagnen og vodkaen. Dette

skal ikke bli noen gravalvorlig opplevelse!

10 til 14 dager hadde vi tenkt oss som varighet, slik at vi er tilbake rundt sankthans-tider. Prisen vil antakelig komme opp mot 3000 kroner, som vi hadde tenkt oss som et slags tak.

Ustyrtelig

Bakgrunnen for dette initiati-

vet ligger i en opplevelse i Murmansk i desember, da vi var åtte stykker (derav 7 studenter fra Tromsø), som hadde en ustyrtelig artig og interessant tur til Sovjet. Det ga mersmak!

Så; hvis du har lyst, eller hvis det er noget du undrer på, ta mer enn gjerne kontakt med for eksempel:

Øyvind Tjore på historie, ISV Prestvann C-320, tlf. 55594 eller

Eivind Dalgard på medisin, Tomasjordveien 77, tlf. 35920

Vi biter ikke! (Vi bare ser slik ut.)

MILLIONSVINDEL PÅ UNIVERSITETET SINE TELEFONAR

Det er misbruk av Universitetet sine telefonar å ringa private samtalar utan å betale for seg. Alle som studerer og arbeider på Universitetet veit imidlertid at telefonane har blitt misbrukt meir eller mindre. Men kor stort har misbruket vore?

Utopia har fått greie på kva som skjedde med telefonutgiftene på Universitetet då det i fjor blei innført fjernvalsperr på telefonsentralane. Og me må kunne slå fast: Det var på høg tid noko skjedde. Talla frå Universitetet sine rekneskap syner at telefonsperrene på sentralane reduserte forbruket med 37%. Telefonutgiftene er presentert i tabellen nederst på sida.

Telefonutgiftene for heile Universitetet var i 1982 3,2 millioner kroner. Det er altså snakk om store summer i innsparte midlar. 37% reduksjon vil seia omlag 1,2 million på årsbasis.

Me skal forklara korleis desse tala kjem fram. Vintren -83 blei det installert fjernvalsperr på telefonsentralane på Austadbygget, Gjennomgangsbygget, Museet, Åsgård, Storgt. 25 og SLUT. Arbeidet var slutt i løpet av 1. kvartal 1983. Utopia har samanlikna telefonutgiftene på desse i 3. og 4. kvartal 1983 med året før. Me har så rekna ut den prosentvise nedgangen. Talla for 1983 må reduserast med 7% for å bli samanliknbare av di det har vore prisstigning.

Me har desse talla for sentralane (i 1000 kr.)

	3.kvartal		4.kvartal	
	83	82	83	82
Austad	190	256	172	188
Gj.bygget	201	242	175	303
Museet	68	97	60	79
Åsgård	30	33		
St.gt.25	41	49	31	32
SLUT	31	36	26	23
total	561	714	464	625

Reknestykket blir slik:

$$\text{Nedgang } 82-83 = \frac{561+464}{714+625} \times 100 = 30\%$$

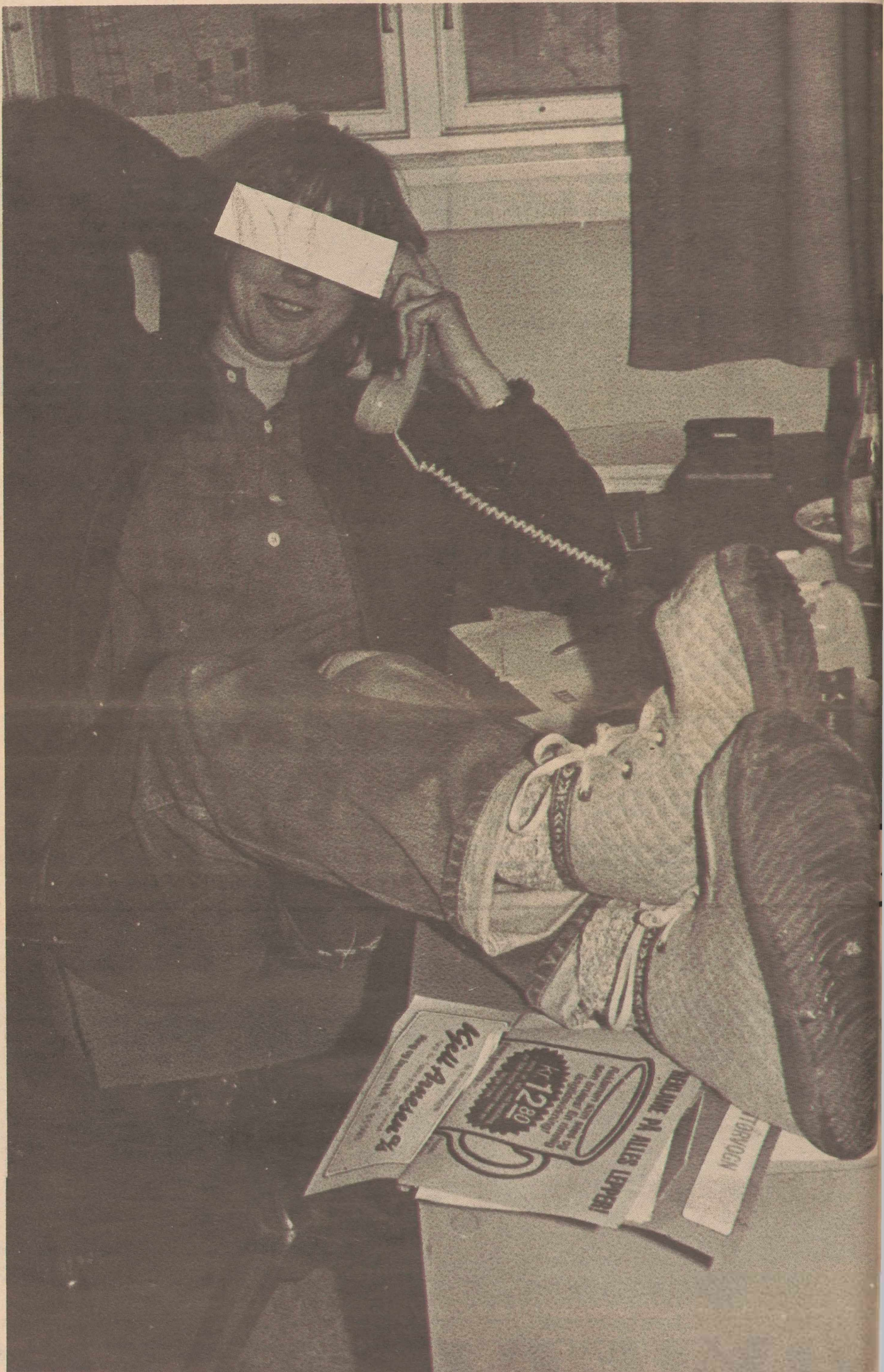
Me må i tillegg plussa på 7% tilsvarende prisauken som pr. 1.1.83 blei innført på teljarskritt. Den totale reduksjonen i utgiftene er altså 37%. Eller i kronebeløp: 1,18 millioner i året.

Kor stor del av desse 37% var misbruk av telefonane? Det er opplagt at mange som før ringte fjernval privat utan å gje beskjed no har fått kalde føtter. Dei kan bli tatt etter at fjernvalsperra blei innført. Telefonbetjentane sett over samtalen og kan kontrollere kven samtalen går til. Men skuldast heile den enorme innsparinga mindre misbruk? Var misbruket så stort som 1,2 millioner i 1982?

Det er mogleg at tenestesamtalane og har blitt færre etter at sperra blei innført. Det er eit faktum at det ofte har vore kø på sentralborda. Dei har ikkje vore bemanna til å ta imot den store auken i antal ekspederte samtalar. Ein del folk har kanskje av den grunn kvia seg for å ringa fleire tenestesamtalar enn høgst nødvendig.

Allikevel trur me at dette ikkje kan ha redusert forbruket dramatisk. Tenestesamtalar er no eingong tenestesamtalar. Dei tilsette har dessutan nytta høvet dei har til å tinga samtalar direkte over «011», totalt fleire tusen tenestesamtalar i året.

Me trur difor at det har vore eit sjokkerande stort misbruk av Universitetet sine telefonar i perioden før fjernvalsperra blei innført. Talla bekrefter kva ein telefonbetjent fortalde oss: «Før var det nesten ingen som betalte

for private samtalar, og etter kvart som fleire og fleire kommunar blei automatisert blei det stadig færre som betalte.»

Telefonane blir enno misbrukt

Me er sikre på at telefonane også har blitt misbrukt etter at fjernvalsperra blei innført. Ein telefonbetjent sa til oss: «Me blir jo kjent med nummera folk ringer. Men om betjenten forstår det er beste-

mora som tar telefonen, og spør: 'er det teneste, dette her?' og får til svar: 'teneste!' Kva så?»

Poenget er at det ikkje er knytt noko slags kontrollapparat til ordninga. «Me har aldri kontrollert», seier dei i Administrasjonen, «me må stola på folk». Dei som ikkje har skamvett held fram med misbruket sitt nettsom før.

Det er ikkje vanleg at betjenter spør om samtalen er

«teneste» eller «privat». Administrasjonen fortel at betjentane ikkje har pålegg om å spørja folk. «Men dei har jo muligheta.» Ein vitskapeleg tilsett fortel at han blei spurt ein gong på eitt år! Me trur det er mange som nyttar dette høvet til å ringa private samtalar gratis. Dei treng jo ikkje eingong lyga.

Eit heilt anna problem er det at folk kan omgå heile sperra med eit lite knep (sjå

Ein koseleg prat med jam gratis. Telefonrekneskape Universitetet syner at dei i alle år har ringt private sam på Universitetet si rekning.

eigen artikkel).

Konklusjonen av undersøkinga vår er at telefonbruket gjev eit trasig bilde av Universitetet. Telefonsøkelsen er ei belastning både økonomien og for ryknet Universitetet.

Tabell 1: Telefonutgiftene på Universitetet i Trondheim 1982 og 1983.

Tal gjevne opp i 1000 kr., avrynda. Kjelde: Administrasjonen. 1)

	1.kvartal		2.kvartal		3.kvartal		4.kvartal	
	1983	1982	1983	1982	1983	1982	1983	1982
Austad	283	263	161	211	190	257	172	188
Gj.bygget	306	225	205	193	201	242	175	303
UB	168	134	131	121	147	137	138	118
Nordliya	56	48	42		74	51	44	36
Museet	80	72	67	75	68	97	59	75
Åsgård	39	38	26	34	30	33		
St.gt.25	53	32	49	36	41	49	31	32
SLUT	38	36	30	35	31	36	26	23
total	1022	845	691	707	782	902	645	740

1) Telefonsøkelsen vår blir betalt eitt kvartal på etterbetaling.

«PHONE HOME» – GRATIS!

Universitetsledinga trudde vel dei var lure då dei innførte fjernvalsperra på telefonane til Universitetet. Det skulle få has på dei ulovlege private samtalane. Men, det heiter jo at «nøden lærer naken kvinne å spinne».

Snart gjekk det rykte om at det fantes eit knep for å omgå alle den trasige sperra. «Metoden var velkjent hjå oss», seier ein som har jobba på Austadbygget. Utopia veit av eigen erfaring at metoden virker på Gjennomgangsbygget, der ryktet stadig sprer

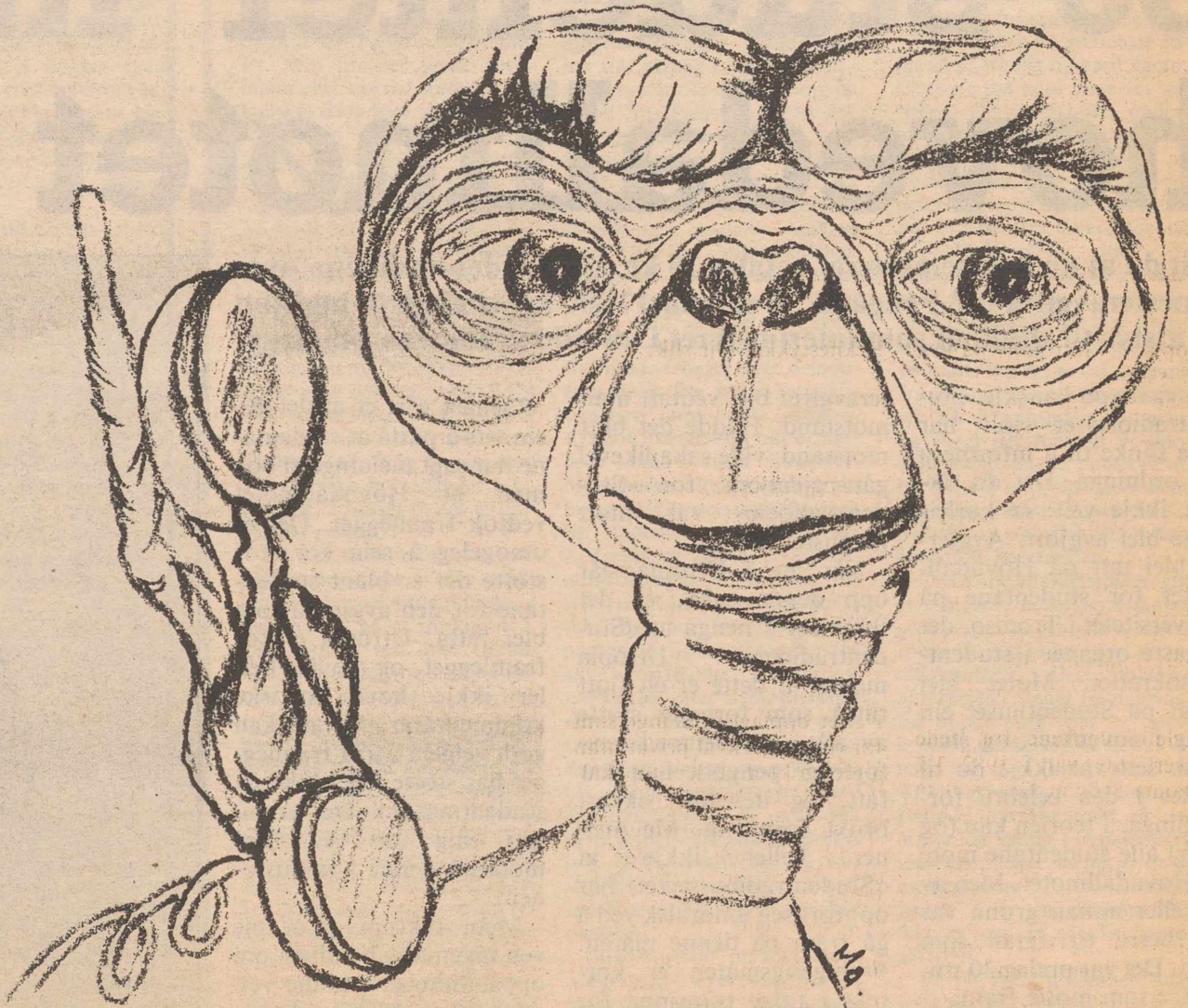
seg. Du kunne nytte knepet på Odd Bergbygget og på Brennbygget (gamle ISV og ISL) etter kva som blir sagt. Trass iherdige forsøk har ein ikkje lyktes i det nye bygget i Breivika. På Teoribygget, IMR og UB virker knepet visstnok heller ikkje.

GJER BERRE SOLEIS

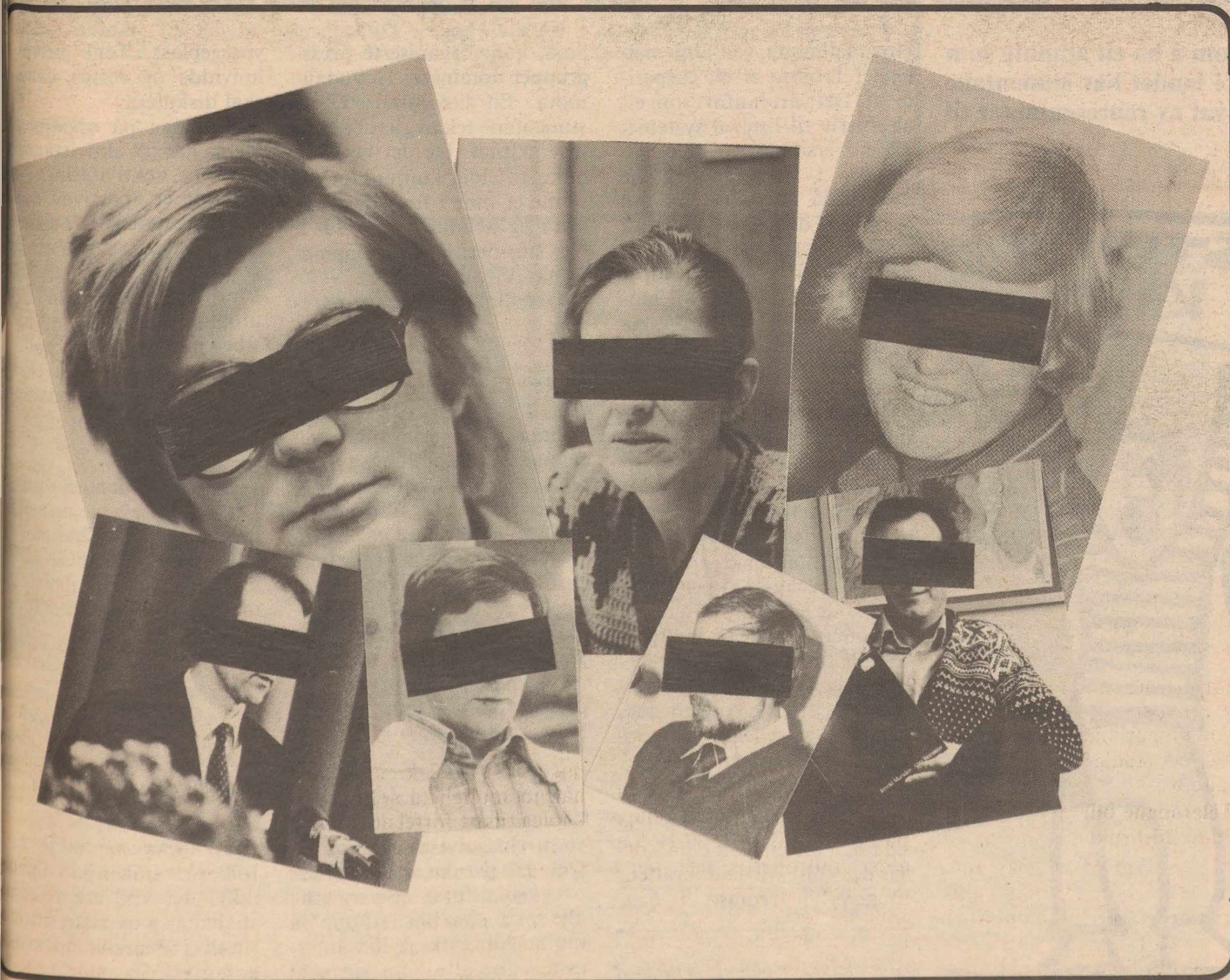
- 1) Ta av telefonrøret. Slå 0 og få bysummetonen.
- 2) Slå 017 eller ein annan automatisk telefonsvarar.
- 3) Etter at du har fått kontakt trykker du lett på telefongaffelen. Med litt øvelse (og hell) får du no ei NY summetone, ULIK den interne summetona.
- 4) Du er no på fjernvalnettet, og du kan slå nummeret du vil ha på vanleg vis.

Lykke til.

Er det denne karen som har innvidd universitetsfolket i kunsten å ringa fjernval på lure måter?

...heilt vanlege universitetsansatte...

Telefonmisbruken foregår i alle miljø på Universitetet. Personane på biletet har ingen kjent samanheng med misbruket.

FRITT FJERNVAL PÅ NORDLYSOBSERVATORIET

I over eitt år har resten av Universitetet hatt fjernvalsperra på telefonane, men på Nordlysobservatoriet kan dei enno ringa fritt fjernval.

Dei har snakka om å sperra fjernvalet, men her oppe har me ikkje høyrte noko, seier ein av telefonbetjentane.

Ingen kan forklara kvifor Nordlysobservatoriet har sluppet unna fjernvalsperra. Administrativ leiar på IMR, Helge Klemsdal, kommenterer saken slik: «Det visste eg ikkje. Eg kan nesten ikkje tru det er sant. Men dette er ei sak for Administrasjonen på Austadbygget». Telefonansvarleg i Universitets-

administrasjonen, Dagfinn Mikkjelborg, seier, «Nei, seier du det. Eg trudde sperra var innført på Nordlysobservatoriet samtidig med resten av universitetet.»

Me kan så spørja oss kva denne misforståelsen har kosta Universitetet. Talla viser at telefonutgiftene på Nordlysobservatoriet auka med 26% i mellom 1982 og 1983, dersom me ser på 3. og 4. kvartal. Dei var for heile 1983 omlag 216 000 kroner. Altså, istaden for å synka med 30% ved innføring av fjernvalsperra, auka dei med 26%. Tapet utgjør omlag 96 000 kroner.

SLIK ER SYSTEMET

Fjernvalsperra hindrer deg i å slå telefonnummer utanom Tromsø by. Når du skal ringa ut or byen frå ein av Universitetet sine telefonar er det to muligheter etter sperra er sett i verk:

— du kan tinga samtalen over sentralbordet
— du kan tinga samtalen over «011» direkte.

Dersom du tingar tjenesamtalar over sentralbordet, slår telefonbetjenten fjernval. Samtalen blir

belasta den store reknskapen. Om du ikkje vil vente på at sentralbordet skal ringa for deg (det kan vera kø), og ringer sjølv over 011 vil Universitetet få rekning frå Televerket med ditt namn på. Kvar samtale over 011 koster 11,50 i gebyr plus tellerskritt. Private samtalar skal alltid gå over 011 anten ved at du sjølv slår 011 eller ved at du ber sentralbordet gjera det for deg.

En parodi på demokrat

30 studenter møtte på hovedallmøtet

Veit du at du i vårsemesteret betaler 15 kr. til «Studentradioen» over semesteravgifta di? Pengane, til saman 17 000 kr, skal gå til innkjøp av utstyr til studioet som interimstyret i «Studentradioen» planlegg.

Det visste du kanskje. Studentradiostyret sjølv har vore flinke til å informera om ordninga. Det du sikkert ikkje veit, er korleis dette blei avgjort. Avgjerda blei tatt på Hovudallmøtet for studentane på Universitetet i Tromsø, det høgaste organet i studentdemokratiet. Møtet blei holdt på Studenthuset ein gong i november, og statistisk sett var ikkje du til stades i den celebre forsamlinga. I teorien kan (og bør) alle studentane møte på Hovudallmøtet. Men av ein eller annan grunn var det berre eit fåtall som kom. Det var omlag 30 studenter som møtte fram.

Saken vakte inten særleg debatt. Det var almen semje om at «Studentradioen» er eit godt tiltak som fortener støtte.

«Studentradioen» sitt framlegg om å auke semes-

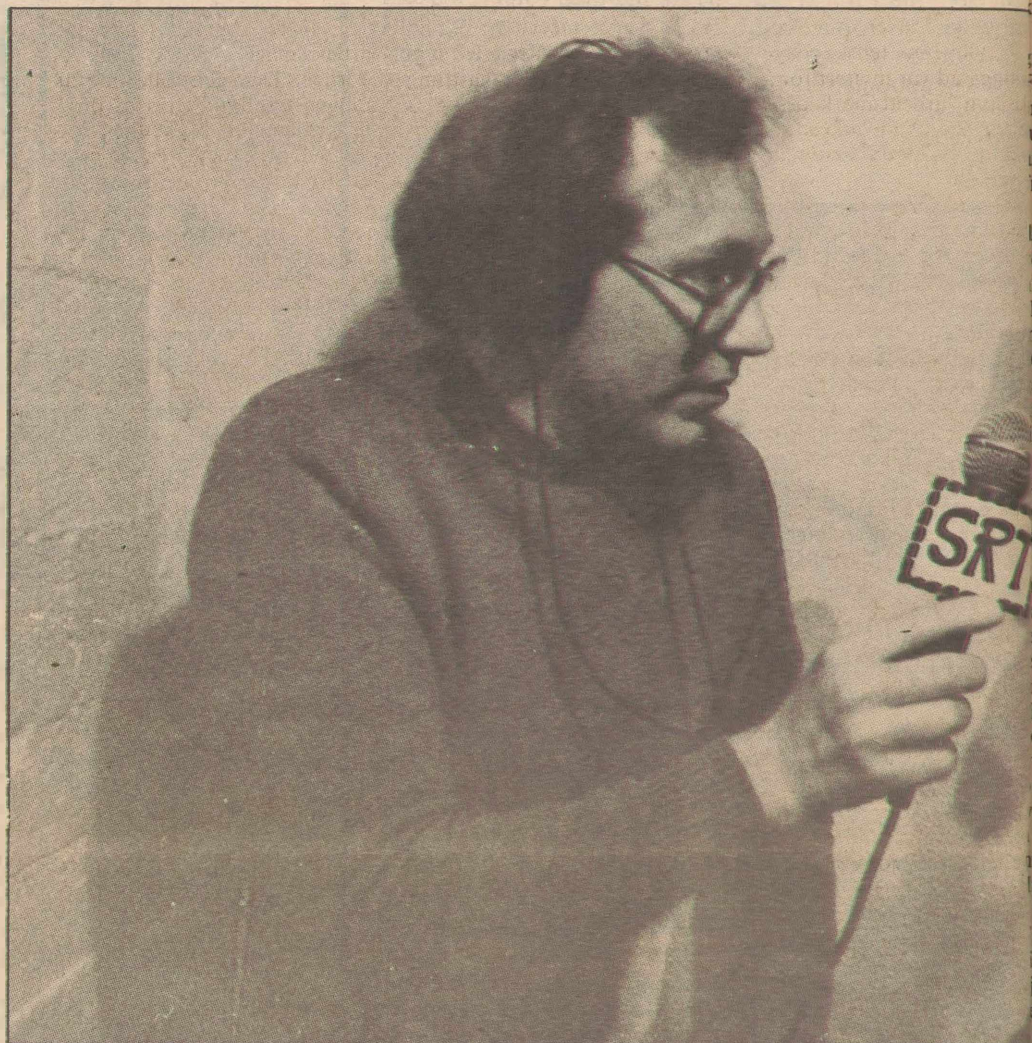
teravgifta blei vedtatt utan motstand. Hadde det blitt motstand, ville saka likevel gått gjennom, for «Studentradioen» var møtt mannsterke fram.

Når me i Utopia slår opp denne saka, er det ikkje for å henga ut «Studentradioen». Utopia meiner at dette er eit flott tiltak som fortener støtte av alle. «Studentradioen» fortener pengane han har fått, og dei blir sikkert brukt fornuftig. Me meiner heller ikkje at «Studentradio»-styret har oppført seg umoralsk ved å gå fram på denne måten. Framgangsmåten er korrekt i følge prinsippa for studentdemokratiet her på Universitetet. Det er Hovudallmøtet som skal fatte avgjerder, og det er fleirtalet på Hovudallmøtet som representerer studentviljen.

Poenget vårt er at det er ein vits å påstå at studentane har sagt meininga si i og med at Hovudallmøtet vedtok framlegget. Det er omogeleg å seia kor stor støtte det er blant studentane for den avgjerda som blei fatta. Utopia er for framlegget, og me har heller ikkje høyrte kritiske kommentarar. Så me kan godt velga å tru at framlegget har støtte i fleirtalet av studentmassen. Det er ingen ting me veit som motseier denne konklusjonen.

Men, faktum er at me veit ingen ting handfast om oppslutninga. Det me veit er at 30 av 1800 studenter har stemt for. 30 studenter har tatt ei avgjerd som går ut over 1800 andre.

Tor Haugen og «Studentradioen» fekk pengane dei ville ha.

Søkelys på «det direkte demokratiet»

Studentane på Universitetet i Tromsø er aleine i Noreg om å ha eit allmøte som øverste demokratiske organ. På dei andre universiteta i landet har studentane valt Studentting til å styra seg. På desse stadene er det val av representantar til tinget med hemmelege listevalg som ved stortingsval.

Hovudallmøtet ved Universitetet i Tromsø er eit eksperiment. Det vart innført som eit alternativ til listevalg-systemet då universitetet starta opp i Tromsø i 1972. Studentane meinte då at prinsippet om «direkte demokrati», altså allmøteprinsippet, var meir demokratisk enn prinsippet om «representativt demokrati», det vil seia ordninga med valte representantar.

Forkjemparar for allmøte-tanken skriv i ei brosjyre hausten 1982: «Kampen for allmøtene og mot urnevalg har vært helt sentrale element i de årene som er gått (sidan 1972). Denne kampen dreier seg om ideen om at deltakelse er et gode i seg selv. Gjennom allmøtene gis det en mulighet for alle til å delta. Allmøtebehandling av saker og allmøtevalg var et eksperiment som tok sikte på å legge grunnlaget for et reelt demokrati».

I hovudoppslaget på denne sida har me eit døme på korleis det «direkte demokratiet» fungerer i Tromsø i dag.

Allmøtetanken blei til i ei tid med sterke radikale strømnigar. Biletet er autentisk.

Små, godt organiserte pressgrupper dominerer Hovudallmøta. Eit lite mindretal av studentane tek avgjerder etter eige skjønn. Og det er ikkje noko tilfeldig konjunkturkrise me er inne i for tida. Brosjyra eg nemnte er frå 1982. Der står det: «Dårlig oppmøte har kjennetegnet de fleste Hovudallmøtene de siste årene».

Me kan no måle ideala i det «direkte demokratiet» mot røynda. Eksperimentet må evalueres. Har allmøta vore plassen der dei kom til orde, dei som ville blitt tidd i hjel i eit vanleg valsystem? Min konklusjon er at erfaringa strir totalt imot denne trua. Reportasjen frå siste Hovudallmøte gjer det. Oppmøtet på allmøta syner det. I realiteten er det dei best organiserte pressgruppene som bruker Hovudallmøtet.

Eg synest ikkje det er noko rart at det er dei sterkaste som vinn fram på Hovudallmøtet. Det er ganske stor innsats som krevst for å setja seg inn i alle saker som blir tatt opp på møta. Alt er ikkje like interessant for alle. Om ein skal snakke om manipulasjon, så må Hovudallmøtet vera ein

ynskjeplass. Tenk berre innvidde og resten av utvidde skal diskutera.

Løysinga på oppmøteblema har frå aktivistane vore «aktivisering». Studentane er «passive» dei dei ikkje møter. Det spør det ikkje tvert om er ein reaksjon å halde seg borte for den jamne student. Utopi å tru at folk flest har stor interesse for politikk. Det er feil å byggja eit ringssystem på håpet om dei skal få det.

Eg trur studenter, som flest, er betre tente med direktevalsystem. Velgarane har all interesse av å overlatte politikken frå dag til dag til dei med interesse og evner for det.

Føresetnaden for det er sjølv sagt at det er ein likebaldning mellom representant og velgar i valloven (1 semester på Universitetet). Kan me ikkje snakke om folk me stoler på? Eg synest det vil vera vera studentar å overlata stemme sin til ein representant som er å gjera det i stortingsval. Det har i alle fall ikkje vore vanskar med å gjera.

NSU-seminar om arbeidsledighet og utdanning

av Trond Forslund og Øystein Røkdal
AU-IBG

Mandag 7. og tirsdag 8. november ble det arrangert et landsomfattende seminar om arbeidsledighet og utdanning i regi av Norsk Studentunion. 20-30 deltakere fra de fire universitetene og enkelte høyskoler møtte fram. Vi vil i et par artikler framover ta utgangspunkt i noen av innledningene og oppsummere endel hovedkonklusjoner.

Knut Arild Larsen fra Norges Allmennvitenskapelige forskningsråd var invitert for å snakke om arbeidsmarkeds-situasjonen for akademikere og andre grupper, og om utsiktene framover.

Larsen tok utgangspunkt i det faktum at i 1970-åra ble vekstkurven for høyere utdanning brutt. I 1970 ble det uteksaminert 12000 artianere, mens tallet for 1979 var ca. 20000. Videre ble det åpnet adgang til høyere utdanning på et grunnlag enn examen artium. Likevel stagnerte veksten i antall studenter i høyere utdanning. Knut Arild Larsen pekte på en rekke faktorer som kan forklare denne utviklingen.

En mulig årsak til sviktende interesse for universitetsutdanning kan være at sammenhengningen av artianerkulturen og sosial bakgrunn er endret. Kvinner utgjorde en økende andel av artianerkullet i 1970-åra. Vi vet videre at kvinner har hatt en lavere tilgjengelighet til å begynne på universitetsutdanning. En vridning i utdanning av større andel kvinner skulle derfor bidra til en redusert tendens for artianere til å ta universitetsutdanning.

Et viktig materiale har imidlertid vist at denne ulikheten mellom kjønnene har blitt noe utjevnet de senere år.

Det har videre vært en økende andel av artianere som har gått ut i arbeiderklassen. Tidligere har det vist seg at denne gruppen artianere i mindre grad velger universitetsutdanning enn artianere fra høyere sosiale lag. Denne trenden ser

imidlertid ut til å snu.

Prognoser og forventninger om det framtidige arbeidsmarkedet for universitetsutdannede kan også ha påvirket artianernes ønsker om videreutdanning. Særlig prognosen fra 1976 om dårlige utsikter for filologer har nok hatt en viss virkning.

Larsen pekte også på at tendensen til lønnsutjamning mellom universitetsutdannede kan ha skapt forventninger om mindre økonomisk avkastning av en universitetsutdanning. I samme retning trekker at renten på studielån har økt og at stipendandelen av samlet bevilgning fra Statens Lånekasse har gått ned i 1970-åra.

Det kan også tenkes at den generelle situasjonen på arbeidsmarkedet har påvirket studietilbøyeligheten. I begynnelsen av 70-åra oppga under 10% med lavere grads universitetseksamen at de hadde vanskeligheter med å få arbeid et halvt år etter eksamen. I -76 hadde hele 25% vansker. Senere har arbeidsmarkedet bedret seg noe, men andelen ligger fortsatt høyere enn 10%.

Endringer i holdninger og verdimonstre kan også ligge bak nedgangen. Har studentoppøret medført at foreldre i mindre grad enn før oppmuntrer sine barn til å begynne på universitetet? Har det sammenheng med en tiltagende mistro til vitenskapen? Kan det tenkes at vi står overfor en reaksjon på en motepraget tendens til å studere på slutten av 60-tallet?

Knut Arild Larsen mente at prognosene er viktige hjelpemidler. Benekter man prognosene benekter man også mulighetene til å forske i utdanning som vil være relevant for framtida. Prognosene må imidlertid alltid kombineres med skikkelige undersøkelser av hvordan situasjonen har vært tidligere.

Studier av bedriftenes personalpolitikk er også viktig for å få et helhetsinntrykk av hvor-

dan framtidens utdanningsmønster bør bygges opp. Studieveiene bør også tilpasses arbeidsmarkedet i høyere grad enn i dag. Samarbeidsevne, tallfølelse og praktisk sans blir viktige egenskaper i framtida. Kanskje vel så viktig som gode karakterer fra en høyere utdanning.

Fra NSU-hold ble det påpekt at de prognosene som til nå har vært laget om det framtidige arbeidsmarkedet har vært for dårlige. Den generelle oppfatningen var imidlertid at prognoser kan være et nyttig hjelpemiddel, men da må de bygge på et bredere grunnlag, samt bli flere. Prognosene har hatt en tendens til å virke for styrende for potensielle studenters valg av utdanning.

En bred basisblikk er viktig i enhver utdanning. Mye viktige er enn tidlig spesialisering. Dette på bakgrunn av at vi i framtida, i mye større grad enn tidligere, må basere oss på å skifte arbeidsområde med jevne mellomrom. Flere arbeidstakere må kunne spille flere arbeidsroller. En bred allmennutdanning vil forenkle disse overgangene betraktelig.

I forbindelse med utdanningsvalg på prognosebakgrunn ble det trukket frem den muligheten at faginteressen i seg selv bare ble av sekundær betydning. Dette er en utvikling som i praksis kan medføre at flere viktige fagområder kan få minimal studenttilgang. Slike problemer kan videre få konsekvenser for hele universitetsstrukturen.

Som en avrundning kan vi slå fast at det ikke er ventet noen stor økning av arbeidsledigheten blant akademikere framover mot år 2000. Imidlertid må vi regne med at en økende andel av høyt utdannede må gå til privat sektor. Trenden tyder på at realister og økonomer vil ha minst vanskeligheter på arbeidsmarkedet, mens filologer og samfunnsvitere vil få større problemer.

Kamp for utdanning — besøk på Bir Zeit-universitetet

av Per-Ivar Henriksbø

«Bir Zeit-Universitetet», en klokke ringer for alle som er opptatt av Palestina-spørsmålet. Men for den jevne nordmann eller norske student, sier kanskje ikke dette noe spesielt. Men navn som Vestbredden, palestinerne og Israels okkupasjon får tampen til å brenne. Og det er med denne bakgrunn og disse tankene i hodet vi tar servisen (taxi) fra Rammallah sentrum til landsbyen Bir Zeit.

Det som idag er Bir Zeit-universitetet, med over to tusen studenter, startet i 1924 som grunnskole og gymnas. I 1955 åpnet man college, som i 1974 fikk universitetsstatus. I dag er det seks universiteter på Vestbredden, om man regner med det arabiske universitetet i Jerusalem. I tillegg finnes et universitet i Gaza.

Bir Zeit har fire fakultet som dekker det meste av den tradisjonelle høyere utdanningen, i det minste på grunnfagsnivå. Det sentrale ved disse utdanningsinstitusjonene er at de drives helt uten støtte fra den israelske stat, snarere tvert imot. Okkupasjonsmyndighetene gjør alt for å sabotere deres virksomhet. Begrunnelsen er som ved alt annet: **Politisk aktivitet!** Følgen er at Bir Zeit og de andre må basere seg på hjelp utenfra. Driften finansieres delvis med privat støtte fra rike palestinere i Araberstatene, Europa og USA. Også enkelte Gulfstater, solidaritetskomiteer og venner over hele verden spytter i kassa. Dessuten har studentene egenandel, og det krever en velvillig familie. Det er et økonomisk løft å ta seg utdannelse.

Bir Zeit har etter hvert utviklet seg til å bli et senter for den palestinske revolusjonen på Vestbredden. Det er ikke for ingenting, at okkupasjonsmakten regner universitetet

som en PLO-bastion og en utklekkingsanstalt for palestinsk motstandskamp. Studentene her står nemlig i høyeste grad i spissen, når det gjelder kampen for et fritt Palestina. Etter den blodige massakren på det islamske universitetet i Hebron i slutten av juli, organiserte Bir Zeit-studentene svære demonstrasjoner. Soldater angrep med gass og automatvåpen. Mange ble såret og over 30 arrestert. Seks studenter ble dømt til 18 mnd. fengsel. Tidligere har det vært vanlig med tre til fire mnd. fengsel etter demonstrasjoner. De lange fengselsstraffene etter siste demonstrasjon bærer bud om et hardere klima i tiden framover. Men denne direkte undertrykking er ikke noe nytt fenomen for studentene verken ved Bir Zeit eller de andre Vestbredd-universitetene. I fjor var Bir Zeit stengt i sju måneder, heller ikke det noe enestående fenomen. Årlig er man offer for slike straffetiltak, som gjerne iverksettes etter demonstrasjoner, protester eller annen politisk aktivitet. I disse periodene forsøker studentene selvstudium, enten i hybelhusene eller i lærerboligene. Men også mot dette griper okkupanten direkte inn. Husundersøkelser og forstyrrelser, med påfølgende forhør eller arrestasjoner, er ikke uvanlig.

Slik forsøker myndighetene å ødelegge enhver mulighet for studentene til å få sin eksamen. Det er nemlig ikke sjelden at stenging av universitetet iverksettes like før eksamenstid. Under kveldsforelesinger kan det godt skje at hæren iverksetter «Sjekkpoints» for å hindre folk i å komme på disse. Ellers kan det hende at aktive og framskredne studenter settes under enkeltvis portforbud. Når dette skrives er seks Betlehems- og

fem Bir Zeit-studenter utsatt for denne frihetsberøvelsen.

Men ikke bare studenter fører en vanskelig og hard kamp. Lærerne må også sloss for sin frihet. De palestinske undertrykkes på lik linje med sine «brødre», alle palestinere på Vestbredden. De utenlandske lærerne er under sterkt press. For å få fornyet sin arbeids- og oppholdstillatelse, blir de tvunget til å skrive under dokument på at de ikke støtter «terroristene» (les PLO) eller staten Israels' «fiender». De må skrive under på at de tar avstand fra forannevnte og deres aktivitet. På et prinsipielt grunnlag, og fordi det selvsagt er imot studentenes ønske, nekter de aller fleste å sette sin signatur på slike dokumenter. Lærerne blir avsatt, og universitetet mister verdifulle lærere.

Tross alle vanskeligheter, det er ingen nederlagsstemning som preger studentene vi møter rundt skrivebordet på studentrådskontoret. Den politiske aktiviteten er langt fra dalende. En annen ting som er interessant å merke seg, er at aktiviteten er sterk også blant de 40% kvinnelige studentene. Dette er, om ikke unikt, så i alle fall lite vanlig i et palestinsk samfunn. I fjor var to av de ni medlemmene i studentrådet jenter. I år én, forhåpentlig ikke et tegn på svekket jenteaktivitet.

På Bir Zeit vil kampen fortsette til målet er nådd; et godt og forsvarlig utdanningstilbud. Et nytt og stort universitetsområde, med nye undervisningslokaler, og dermed bedre tilbud og større studentkapasitet, står snart ferdig til bruk. Og det framtidige mål: Et fritt og uavhengig Palestina, først på Vestbredden og i Gaza, og endelig i hele Palestina. Intet lite mål Bir Zeit-studentene har satt seg.

Soga om bistudentanes ferd mot U.B.-landet

av Tone G. Johannessen

«Gudane skjera tunga av meg ikkje denne sogan er sann. Den er så utruleg at det har vorte gjetord om den heilt tid til landet Blindiversitetet, inn i dei mørkaste krokane i Fredrikke. Dette er sogan om alleis bistudentane kom seg til U.B.-landet.

Det var ein gong eit land som het Nordiversitetet. Nordiversitetet var eit lite og isolert land med mange landsbyar spredd over. Denne sogan er om ei av desse landsbyane som vert kalla Sosio-byen.

I denne landsbyen var det tid riktig hufsat og kaldt. Av heldt det eine folkeslaget, som vert kalde føresynarane, mest inne på kontorene sine. Der var det trygt og varmt mykje, mykje papir å gløymse seg bort i.

Det andre folkeslaget het

studentane. Somme av desse var meir varme i broken enn dei andre, og vert kalla hovudfagstudentar. Dei andre studentane, bistudentane, så ikkje så mykje til føresynarane av dei dei åtte større hugleik for papirane og vitenskapen deira enn samkvemet med det andre folkeslaget. Det vert fortald soger om at føresynarane åtte angst for at nokon skulle røve tankane deira, men dette er berre kløyvde tungars tale.

Desse to folkeslaga hadde budd saman så lenge at ikkje nokon kunne komme i hug kvifor dei budde der.

Men det hadde for det meste herska fred og fordragelighet i landsbyen. Rett nok hadde det vore nokre tvistar, men tida og papira hadde lagt ei gløymseleis fell over dei heile.

Men ein dag vert det end-

ring. Landshøvdinga og frendane til høvdinga hadde teke avgjerde om at Nordiversitetet stod sterkare mot dei farene som trua frå omverda om alle landsbyane vert samla midt i riket. Alle åtte stor undring om korleis dette skulle utvikla seg. Det vert sagt at den nye plassen skulle vere mykje gildare enn den gamle. Bistudentane på si side drøymde om ei tid kor dei kunne sløppe å leike gjøymespelet for å få ein av føresynarane i tale.

Så tok bae folkeslaga alt dei åtte og flytta inn i landsbyen som var skipa for dei. Men studentane vert vonbrotne med ett dei kom fram. Det var ikkje plass til dei i den nye gilde landsbyen. Det vart peika på U.B.-landet og sagt at dei måtte fera dit for der var det plass åt dei. Dei var rett nok lova

plass i den nye landsbyen, men ikkje før dei kunne kalla seg for hovudfagstudentar. Dette falt bistudentane tungt om hjarterotane. Mange tykte at ferda mot hovudfagstudiet var ein lang og farefull ferd å foreta uten veivisarar.

Slik vert altså bistudentane fordrevne til U.B.-landet. Det vert fortald at mange av dei ikkje eingong makta ferda dit. Men det var eit disiplinert folkferd, og hadde røynsle med at andre hadde teke avgjerde for dei.

Så kjem du ein gong til U.B.-landet så sit dei nok der enda, om dei då ikkje har teke Sosio-byen i egne hender.

Sosialesekretær

Ta kontakt hvis du trenger råd og veiledning ved personlige og sosiale vanskeligheter eller studieproblemer som ikke er faglige.

Du kan også be om informasjon av forskjellig art og få vite hvor du kan henvende deg i helse- og sosiale spørsmål og juridiske saker.

Sosialesekretær Ann Torunn Olsen, Roald Amundsens pl. 1 (Berg-bygget) kl. 9.00-15.00. Tlf. 81012. IMR, Breivika, C-109, kantineinngangen, torsdager 11.00-15.30.

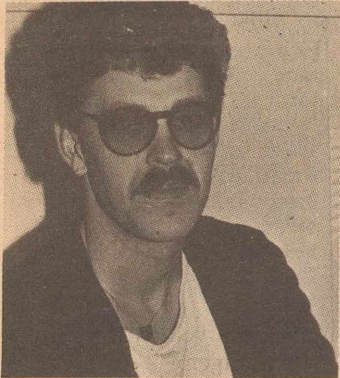
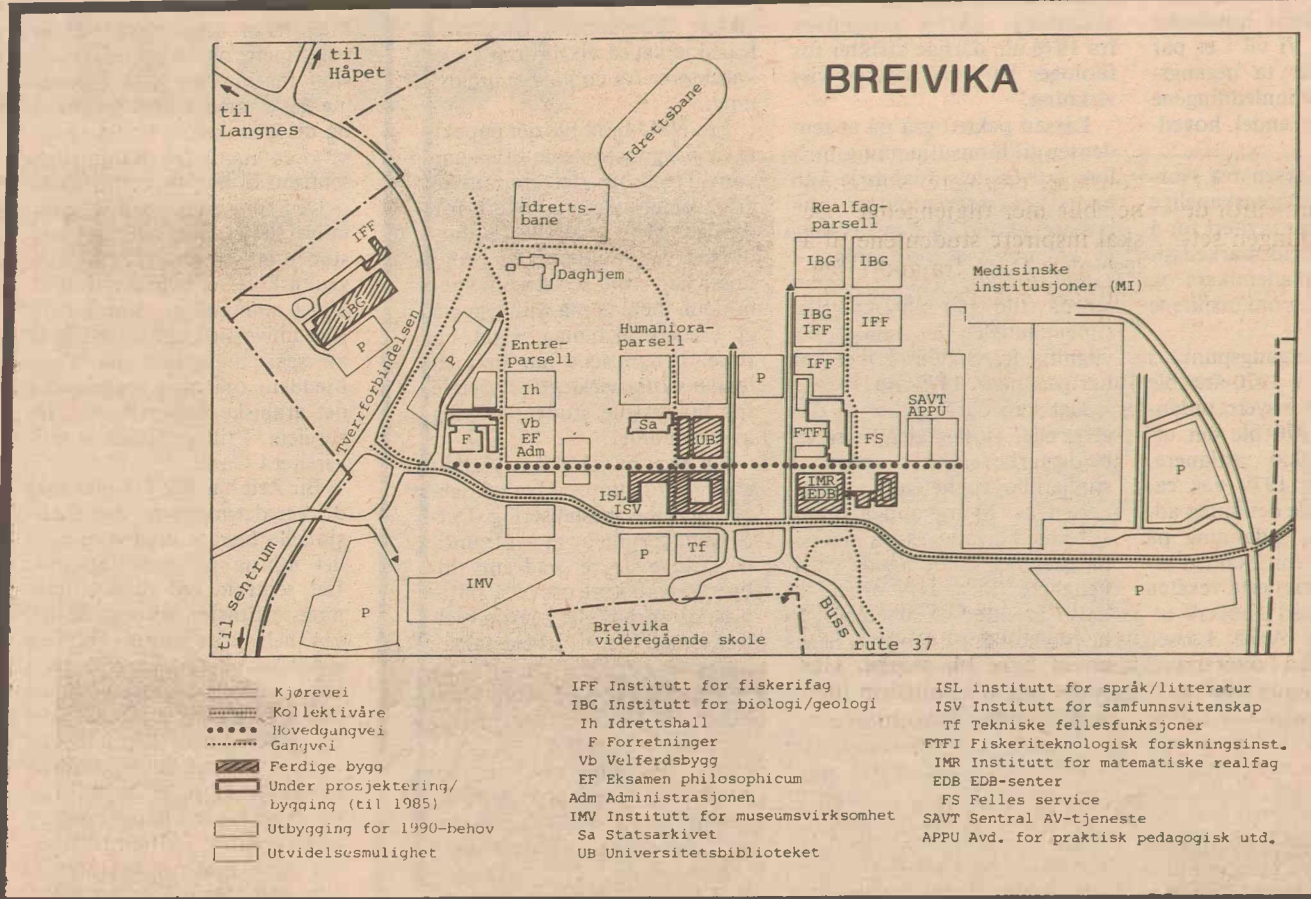
KA TRUR DÅKKER?

Som Harald Hårfagre samlet Norge til et rike, samler Tromsø Universitet sine fag til et «helt» universitet. De har i hvert fall kommet et stykke på vei. Tredje byggrinn i Breivika er ferdig. Ferdig etter 8 års planlegging, med møter, bygging og møter igjen. Så er det bare for de respektive å starte opp igjen med neste byggrinn til alle har fått en plass her ute.

Vi som har flyttet inn her i det nye bygget kan «bie» litt, det er her vi skal være, her vi har vår arbeidsplass. Likesåvel studenter som professorer, som rengjøringspersonalet som administrasjonsfolk som hva det nå enn vi er.

Utropia har «snust» litt rundt i det nye bygget. For det første av ren nysgjerrighet på hvordan folk trives etter noen få uker og for det andre for å gjøre seg kjent. Det tar jo alltid tid før alt virker som det er ment til. Det tar tid før det sosiale livet kommer i gang osv. Bare å gjøre seg kjent på UB, hvor vi er henvist til for lese-plasser, krever sitt i «virr-varret» av bøker, microfiser, nummer og bokplasseringer.

Innkjøringsfasen, om en må få kalle den det, er alltid spennende. Mye forandrer seg uten at en merker det. Et bygg er sjeldent ferdig når det «innflyttes», men hva synes dere så langt da folkens?????

Per Lorentzen
Nordisk grunnfag

I begynnelsen var det ikke noe særlig som fungerte, men nå synes jeg det begynner å bli bra. Greitt med UB — du har samla alt på en plass. Lenestolene er fine å slappe av i, mens en leser. Men det var bedre i byen på den måten at vi hadde faste plasser og kunne legge igjen bøkene.

Det blir mest til at vi bruker kantina på UB. Har inntrykk av at ISL-kantina mest er beregnet på de ansatte. Det er i hvert fall som regel fullt der. På selve instituttet har jeg hørt en del av lærerne klage over for små rom. APPU skal visstnok ha tatt endel av plassen som egentlig var beregnet for ISL. Men hovedfagstudentene har jo fått gode forhold med egne rom. Alt i alt så synes jeg det er litt tidlig å si noe før vi har kommet skikkelig i gang her ute.

Ingjerd Rygh
Samf.vit.-storfag

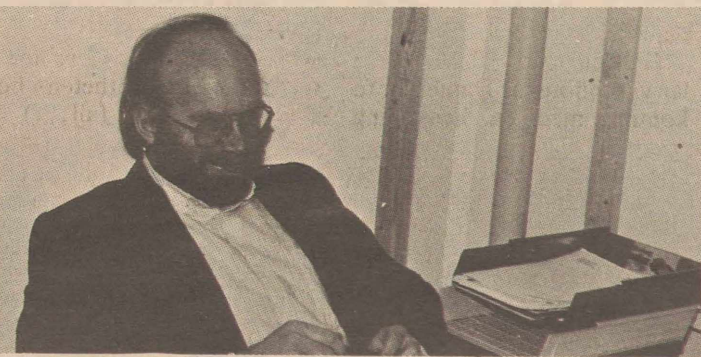
Det hadde vært fint om det hadde vært lesesal på instituttet. Det kan av og til være vanskelig å finne folk du skal ha tak i på UB. Må springe rundt i alle tre etasjene og titte etter hva som befinner seg i boksene. Tror det var lettere med kontakten mellom lærerne og studentene også på Odd Berg. Der traff man mer på hverandre i kantina og i gangene. Her har de sine egne kjøkkenkroker og kafferom. Det blir en avstand. Har også hørt endel klage over at forelesningsrommene nede i første-etasjen ikke skal være så bra — med dårlig luft og uten vinduer. Selv har jeg ikke vært der nede, dette her er bare noe jeg har hørt. Synes selv at selve byggestilen kanskje er litt kald og steril. Er ikke så begeistra for at alt skal være i glass og messing og jern. Minner ikke så lite om et kompleks, synes jeg. Men stort og flott er det jo blitt!

Sultne og kaffetørste går veien til kantina. Matpakka ligger hjemme og hodet verker. «Å du store så godt det skal bli med en kopp kaffe før neste forelesning.» Uten Anne-Grethe ingen kaffe, ingen mat. Ja, for det er det «kantinedamen» heter på ISV og ISL, så vet dere det.

Flinke, greie folk

Trives du her Anne-Grethe? — Ja det gjør jeg absolutt. Det er nok ikke så rolig her som på Museet hvor jeg jobbet før, men det er så greie folk her at det gjør ingen ting. Folk er flinke til å rydde etter seg, det setter jeg pris på. Fortsett med det.

Ellers så tar det jo en stund før man kommer inn i saker og ting, rutinene og for ikke snakke om rushene. Kjøkkenet er nå så greit så det kommer vel etter hvert.

Amanuensis Helge O. Larsen.

Marit Krogtoft
Lingvistikk grunnfag

Jeg synes det er mindre bråk på lesesalen her enn det var inne i byen. Men det hadde vært bedre hvis lesesalene hadde vært på ISL. Sånn som det er nå, blir alle så spredd. En annen ting som er litt dumt, det er at det ikke går an å legge fra seg bøkene på UB. Jeg savner også matbutikk og en bokhandel. Nå må en jo helt inn til byen for å få kjøpt seg en penn. Men det kommer sikkert etter hvert.

Det er jo et stort kjøkken når en tenker i forhold til sitteplasser, men jeg har hørt rykter om at den skal utvides. Vi får se.

Kaffe «Livets vann»

Hva går det mest av? — Det er kaffe, helt sikkert. De fleste har med seg matpakke har jeg inntrykk av. Noe horn selges, men kaffen ligger på topp.

Klaging på priser?

— Folk klager aldri på prisene. Jeg vet ikke hva kantineprisene er andre steder så jeg har ingen ting å sammenligne med, men jeg hører aldri noe. På Museet hvor jeg jobbet før klaget mange på prisene, en kaffe kostet bare en krone, for eksempel. De tjente sine egne penger, det gjør jo ikke studentene.

Anne-Grethe kan ellers opplyse om at kantineprisene er fra 09.00 — 13.00 på ISV, ISL. UB-kantina fra 10.00 — 16.00. Kaffen er reddet!

«Det blir 2,80, takk.»

«Æ trives utmerket her i Breivika» — Har fått stort, fint, lyst kontor med plass til en sittegruppe og det hele. Jeg var spent på hvordan det ville gå å flytte en hel arbeidsplass, et spennende prosjekt. Det ser ut til å ha fungert hittil. Vi har fått bedre arbeidsforhold og selvfølgelig bedre vilkår å drive et universitet på.

Skulle jeg sette fingeren på noe så måtte det være de «underjordiske» undervisningsrommene. De er for tette og trange uten vinduer, men de andre er gode og fine.

Kantina er trivelig det er sentralt til i undergangen ut til å fungere som i Odd Berg. Men kantina synes jeg ikke fungerer. Den er mer blitt til en gangsplass. Kantina på Odd Berg er mer rolig og intim.

Det eneste som er dumt i Breivika, er parkeringsplassen. Det er beregnet altfor lite. Og den plassen som er tematisk og rotete!

Sølvi Risvåg Lorntzen
Samf.vit.-grunnfag

Meget trivelig! Jeg trives kjemp godt. Fint hus med nok plass. Det at det ser pent ut, har egentlig mer å si enn vi er klar over.

Det er fint med rom som man kan benytte utenfor undervisningstida, til kollokvier for eksempel. Ellers har jo hovedfagstudentene fått det flott med egne rom. UB synes jeg også er koselig. Det er relativt bra lufting der og godt med plass. Lenestole-

ne er et bra alternativ til tradisjonelle lesepultene. Ikke akkurat bortskjemt sesalplasser vi som kommer fra Odd Berg. Men kantina synes jeg ikke fungerer. Den er mer blitt til en gangsplass. Kantina på Odd Berg er mer rolig og intim. Det eneste som er dumt i Breivika, er parkeringsplassen. Det er beregnet altfor lite. Og den plassen som er tematisk og rotete!

INTERVJU MED UB

Arve Bjørgo: «Bibliotekrutinane bryt saman den tredje byggetrinn står ferdig, og studentar/lærarar frå Humaniora og samfunnsvitenskap invaderer biblioteket. (Uniternt 5/81). Slik lød spådommen da

forhold til det vi fryktet ville skje når instituttene (ISV) flyttet inn før jul, var det mye bedre. Men siden starten i Uniternt pågikk vi jobbet mye for å forberede på systemet innenfor de rommene som bygningen set-

Men hvordan er forholdene mer konkret blitt for studentene?

Er det mange som har problemer med å finne fram?

Nei. Synes folk flest er flinke til å finne fram. Hvor mange som gir opp underveis, er vi selvfølgelig ikke.

Noen spesielle rush?

Når forberedende-studentene skal skrive oppgave, er det enormt press. De har alltid så god oversikt over hvordan systemet her er. Men god del kommer i full uke før de skal levere. Det kan det dreie som relativt vanskelig stoff.

kan aldri bli noe mausole-

Hvordan er det med utstillingskurs?

Vi arrangerer en del «rundt» i løpet av året, men vi er veldig skuffet over den siste oppslutningen. Bl.a. konserte vi tre i avisa — det var tre(!) som møtte

Er det noen som klager på bråk?

Det blir endel hysjing, ja. Hysjer på studentene og studentene hysjer på oss. Det er vanskelig å ikke snakke når arbeider. Når vi skal hjelpe til å finne fram f.eks., er vi alltid til å snakke med dem. Det arkitektonisk er det lagt til et høyt aktivitetsnivå. Det kan bare ikke bli noe mausoleum med gravens ro.

Studentene, bråker de?

Det er en del som har undervisning i tredje etasje og blir de gjerne stående utenfor å prate når de venter på læreren.

Skjønner godt at de ikke ønsker at de skal være stilist. Stolgruppene f.eks. inviterer til sosialt samvær og forberende prating.

Noen tips om hvor det stilles?

Hvis du går rett fram, etter du gått opp trappa. Enten i 3. eller 4. etasje.

Hva er egentlig bakgrunnen for at leseplassene integrert blant bokhylene? Når biblioteket var under bygging, foretok Bru-

Universitetsbiblioteket ble åpnet i november 1981. Men har den slått til? Vi har pratet med bibliotekarene Kirsten Danielsen og Jens Lauesen.

«Hvorfor skulle studentene betale mindre pr. kopi her enn de gjør ved andre Universitet?»

opp på flere år. Når det gjelder samarbeidet med UB og ISL/ISV, foregår det på det mer interne og uformelle plan.

Helt til slutt (vi lover...) lar vi bibliotekar Danielsen få komme med en henstilling

som hun så gjerne ville få dele med oss alle sammen: «KAN DERE VÆRE SÅ SNILLE Å LA VÆRE Å SOVE I SOFAENE?»

(Det skulle ikke være noe å si på «hjemmevantheten» hos studentene i hvert fall...)

Historien om hvordan AU ble til APPU

Årsaken til at vi måtte flytte AU-kontorene fra de fire glassburene ved kantina, hvor de opprinnelig er plassert, var et krav fra Kultur- og Vitenskapsdepartementet, sier formannen i Brukerutvalget for ISL/ISV, Per Mathiesen.

APPU — Avdeling for praktisk — pedagogisk utdanning (ped. sem.)

Grunnen til at kravet kom, var at departementet ønsket å spare penger ved å finne nye og billigere lokaler til APPU. For å få plass, måtte vi skyve ISL og ISV litt ut til siden og flytte AU-kontoret til UB.

Dette er imidlertid ikke noen varig løsning. Når 4. byggetrinn står ferdig om ca. 3—4 år, skal APPU inn der. Og da vil AU-kontoret bli flyttet tilbake. For øvrig har vi egentlig mer plass enn vi skulle ha hatt i forhold til de generelle bygningsbestemmelsene. Men i forhold til arbeidslivets krav til en arbeidsplass, er det klart at det er for lite.

Lite engasjerte studenter

Det er tidkrevende, men viktig, at de som skal bruke bygningene er med på planleggingen. Mener Per Mathiesen (som «egentlig» er professor ved ISV). Derfor er det synd at studentene har engasjert seg så lite på dette området som de har gjort. Av ca. 150 møter i Brukerutvalget, har studentrepresentantene vært til stede på 2 eller 3! Men det er fremdeles en del som står igjen å bestemme, så de har fremdeles sjansen, hvis de vil være med. For eksempel er det mye som skal gjøres nede i kjelleren ved undergangen mellom instituttet og UB. Blant annet skal noen av skapene der nede bort, til fordel for en matbutikk og Unibok. (Også midlertidig. Skal over i velferdsbygget i 4. byggetrinn.) I tillegg kommer kantina til å bli betraktelig utvidet. Dette er saker som vi satser på å få gjennomført i løpet av kort tid. Kanskje allerede om 2—3 måneder. Det vil også være aktuelt for studentene å være med i samarbeidet som må komme i

gang mellom instituttet og UB. Om dette skal skje innenfor bibliotekrådet eller om vi skal opprette et eget utvalg, er ting vi må diskutere.

Lesesalplasser

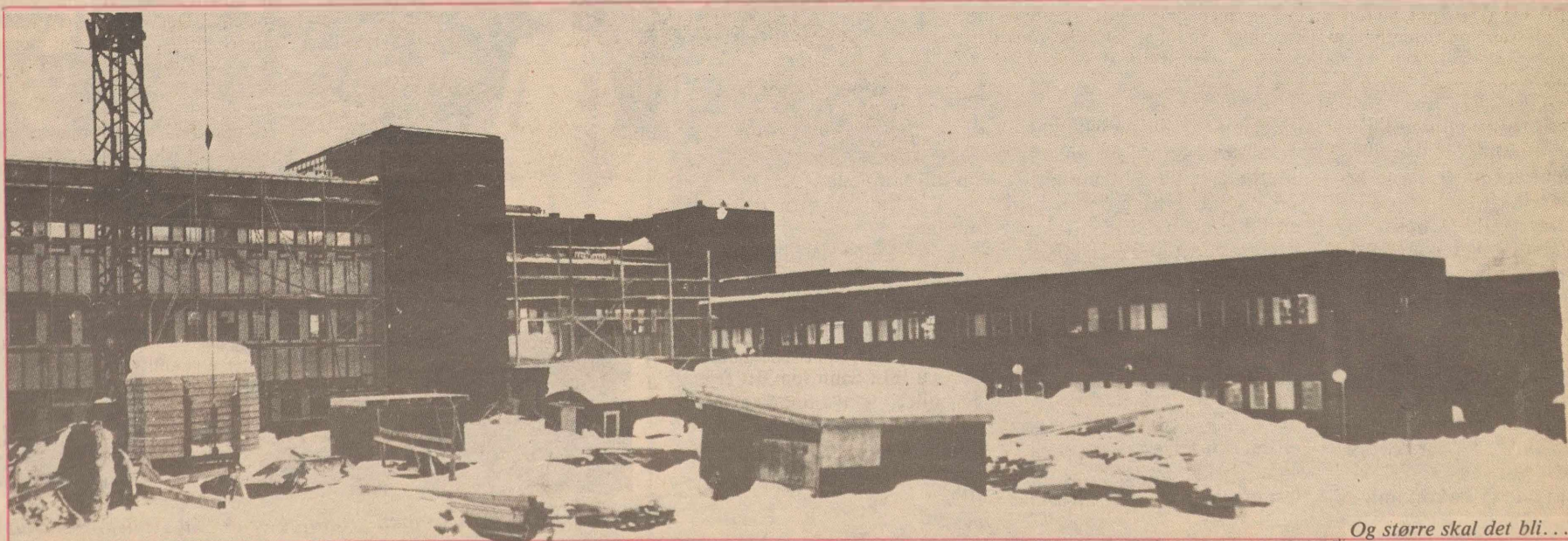
I og med at lesesalplassene til grunn- og mellomfagsstudentene ved språk og samfunnsfag er plassert på UB, burde de absolutt ha noe å gjøre i et slikt utvalg. Når det gjelder diskusjonen om faste lesesalplasser, må vi være klar over at dette prinsippet forsvant fra norske universiteter for mange år siden. Det jeg imidlertid finner grunn til å understreke, er at UBs lesesalplasser helt og holdent er ISL og ISV's arealer. De andre studentene har lesesalplasser på sine egne institutter. På UB er det ISL og ISV som har førsteretten.

Fått det som han har villet

Planleggingen av huset har vært meget vellykket. Stort sett så har vi fått det som vi har villet. Bl.a. synes jeg siktemålet med de to hoveddimensjonene fungerer bra. Vi tenkte oss nemlig huset inndelt i to akser: nord/syd og øst/vest.

Øst/vest-aksen var ment å skulle tjene som en hyggelig entré til UB når man kommer fra bussholdeplassen. Vi har lagt vekt på å unngå den velkjente «pissarstemningen» som ofte oppstår i slike underganger. Og det synes jeg vi har greid. Nord/syd-dimensjonen går på å blande de to instituttene ved å sørge for at trafikken av mennesker går på tvers. Kantina er plassert sentralt i midten. Vi har altså ganske bevisst tenkt på hvordan bygningen gir rammene for det sosiale livet. Men om det fungerer slik vi hadde tenkt, er det kanskje litt for tidlig å si noe om.

Mente Per Mathiesen.

Og større skal det bli...

For de som har tatt Engelsk, for de som tar Engelsk, for de som har tenkt å ta Engelsk, og for de som overhode ikke kan tenke seg å ta Engelsk:

ALT DU HAR LYST TIL Å VITE OM ENGELSK MEN IKKE TØR SPØRRE OM...

UTROPIA følger opp fagkritikkene vi har bragt i de forrige numrene og ta en kikk på Engelsk grunnfag. Dessverre er fordelinga av fagkritikkene skeiv, mest er det humanistfaga som får gjennomgå- sølvfølgelig fordi redaksjonene stort sett består av humanister. (I hvert fall rent fagmessig.) — Dette er altså en

oppfordring til realistene: Det er åpent for skittkasting! Men først Engelsk grunnfag, med en ganske nedslående konklusjon: Det holder ikke!

— Hvorfor blir studentene frustrert av faget?

— Hvorfor blir lærerne frustrert av faget?

Av OLE BERTHELSEN

WHAT I REALLY WANT TO BE

Intensjonene med Eng. grunnfag er grei nok: — Gi studentene innblikk i amerikansk og britisk kultur gjennom litteratur og kulturkunnskap, samt gi et innblikk i språket, såvel muntlig som skriftlig.

Faget har tre hoveddisipliner; Språk, litteratur og Kulturkunnskap. Disse har igjen underdisipliner; engelsk- og amerikansk litteratur, engelsk og amerikansk kulturkunnskap, til sammen fire «underbruk». I tillegg til dette kommer språk-delen, som rommer myriader; grammatikk, fonologi, oversettelse og intonasjon.

Det store antall disipliner er et av de største ankepunktene mot faget, med så mange baller i luften kan det være vanskelig å se bakken. Det spørs om ikke faget hadde profitert på å begrense antall disipliner slik at man fikk tid til mer enn bare å skrape i overflata på hvert emne.

Man blir frustrert av slikt. Frustrasjonen ser ut til å ramme lærerne også, de skal fylle om ikke akkurat Urias-posten, så i hvert fall den håpløse oppgaven å oppfylle intensjonene for faget på to semestre. Denne problemstillingen er ikke noe særmerke for engelsk alene, men gjelder i stor grad de fleste humanist-fagene.

Pensummengden bidrar til å passivisere studentene, fordi lærerne må drive «rasjonell fjøsdrift» for i det hele tatt å ha håp om å komme gjennom pensum. — Og den raskeste må-

ten å formidle en gitt mengde stoff på er å dele det ut ferdigtygga, ferdigtolket. Dessverre er det neppe noen heldig måte å absorbere stoff på. En trostunge med gapende nebb har liten forståelse for det den får i seg. Men den vokser, og driter ut en eksamen, for å følge metaforen helt ut.

MER GROVT BRØD

Konsekvensen av overnevnte fyndord er feilernæring, dårlige tenner og dårlig fordøyelse. For å si det med Espelid: «Meir grovt brød i kosten.» (Selv om det tar litt lenger tid å fordøye).

En av intensjonene for faget er bl.a. at evnen til kritisk tenkning skal styrkes. Dette harmonerer dårlig med en pensumliste som ikke gir tid til selvstendige refleksjoner. Evnen til for eksempel å kunne tolke en tekst er ikke noe medfødt, man må stimuleres til å tro på seg selv, og til å kunne argumentere for sitt syn på teksten. Den klassiske modellen med *præfessåren* som autoritet og studentene som lydige tilhørere er dessverre mer utbredt enn man skulle tro. Ikke nødvendigvis på grunn av maktssjue lærere, men snarere på grunn av presset fra hr. Pensum.

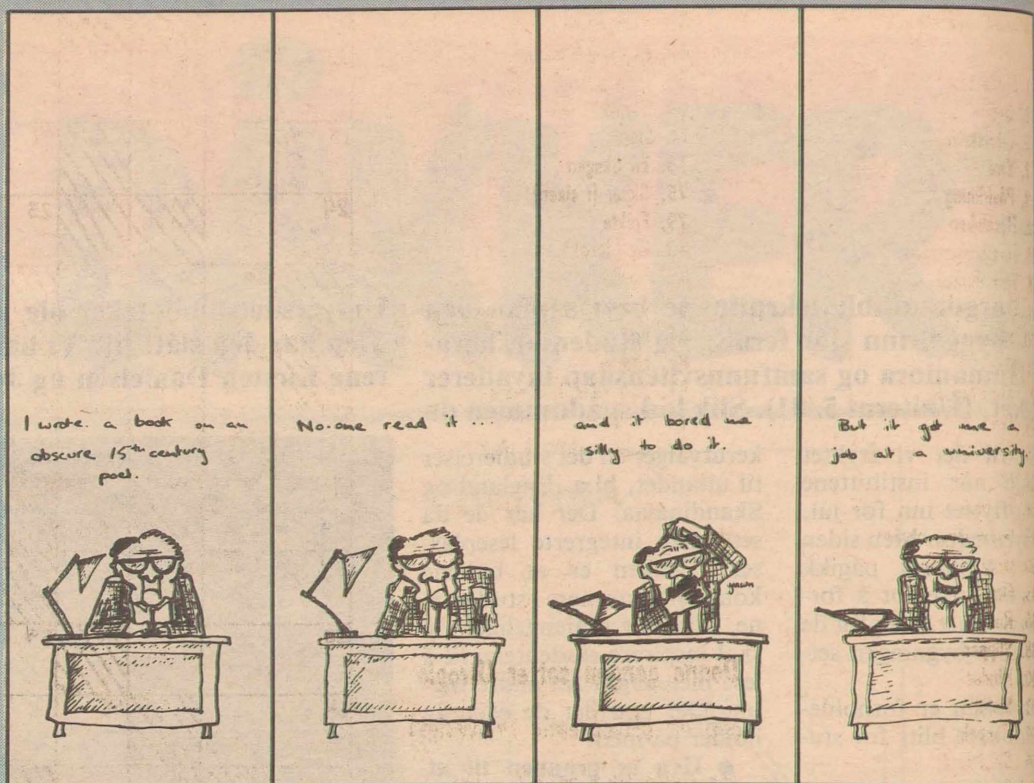
ALL WE HAVE IS THE PAST?

Underlig nok, men i følge lærerne har ikke faget alltid vært slik det er nå for tida. Da Universitetet i Tromsø starta opp var intensjonene for faget like progressive som alle de andre fagene. — Friheten var større til å

kunne jobbe på egen hånd med for eks. Semesteroppgave, også på grunnfagsnivå. Grunnfagsstudentene hadde dessuten anledning til å kunne ta en del av eksamen hjemme, som på høyere nivå. Dette forlot man, ifølge lærerne mye på grunn av studentene: De som valgte hjemmeeksamener «droppa ut» fra forelesningene for å lese. — Ergo droppa man retten til å ta hjemmeeksamener på grunnfagsnivå. Men hvis studentene prioriterte lesing/oppgaveskriving framfor forelesninger hadde det kanskje vært smart å se litt på forelesningene?

SHAKESPEARE, HE'S IN THE ALLEY

Dylan-sitater kan brukes til så mangt, og ovennevnte er ment bokstavelig. Det går en tydelig linje fra tida da faget var nytt i Tromsø og fram til idag. Ved starten var for eks. litteraturpensumet begrenset til det tyvende århundre, eller mer presist: fra tredve-åra og fram til vår egen tid. Etter påtrykk ovenfra (dept'et etc.) ble pensumet utvida til å gjelde hele spektret fra romantikken, og fram til idag. Nå murrer det blant enkelte lærere at Shakespeare bør trekkes inn, at man går glipp av en sentral person i britisk kultur dersom han utelates fra pensum. Stadig flere felt trekkes inn for å gi oss størst mulig oversikt. Men det bør stilles spørsmålsteget ved virkningen av dette: Stadig større vegger skal dekkes med stadig mindre maling. Så står

du der, med pekefingeren i malingsspannet og FN-bygningen foran deg.

Altså ligningen: emner : tid = kunnskap om hvert emne.

Grunnfaget skal gi en oversikt over faget, spesialiseringen kommer seinere. Men det eksisterer en grense for hvor mye en kan absorbere, går man over den grensa mister man perspektivet fullstendig. Dette er en viktig årsak til frustrasjon over faget, man veit egentlig ikke hva man holder på med. Dette kan også være medvirkende årsak til at faget etter hvert har fått en fastere struktur; valgfrihet krever at man har perspektiv, og mangler perspektivet, er det lettest å ty til noe fast, noe man veit hva er.

SCHOOL'S OUT!

Mange er de som har tråkka Humanistveien på vei til Grunnskolen. Noen har valgt det bevisst, andre har «bare havna der». Men i disse ulvetider er ikke cand.mag'en så mye verdt. Lærerskoleutdanna folk blir prioritert framfor cand.mag'er i grunnskolen. Derfor er det ikke så sunt lenger å velge universitetsfag på vei til Grunnskolen. Lærerskolen i Tromsø reduserte inntaket med 20% i år, det gjorde ingen av Humanist-faga.

Dessverre ser ikke ut som de ansvarlige helt har fatta hva som skjer. Som et ledd i styrkinga av Engelsk som *Undervisningsfag* ble studentene presentert for et hefte i fagdidaktikk, som sammen med fire timers undervisning skulle styrke

«lærerdelen» av faget. Å få slikt presentert midt i eksamenssemesteret, på toppen av alle andre disipliner satte motivasjonsfaktoren lavt hos studentene. Slik fagdidaktikken ble presentert er det vanskelig å tro at den skal ha noen større funksjon enn bare å være et slags alibi. Hvis det var ment å styrke grunnfagsstudentene sine pedagogiske evner ble det satt store krav til naturtalented hos den enkelte student. Faget hadde vært best tjent med at hele fagdidaktikken ble fjerna like fort som den kom.

Men bestemmelsen om integrering av fagdidaktikken i faget, ble visstnok tatt på høstplanen i departementet. Og de folka er ikke de letteste å snu.

OH, WHAT'LL YOU DO NOW, MY BLUE-EYED SON?

Foreløpig kan det kanskje se ut som om artikkelen er bestilt av russisk-seksjonen eller av andre konkurrerende fag. Men, det er håp om bedring: I slutten av februar ble det satt ned en komite som skal se på mulighetene for revisjon av faget. Oppgaven blir to-delt: Faget må bli mer matnyttig («næringslivsrettet») og strukturen innad må forandres. (Eksamensformer, disiplin etc.)

I Trondheim består f. eks. grunnfaget av flere, selvstendige kurs, som hver har et bestemt vektall. Man står fritt til å velge innenfor faget, for eks. litteratur-retninger o.l. Grunnfagsstatus oppnås når man har nådd 20 vektall. Dette er et av

alternativene for Tromsø. Da kan man også samtidig splitte opp eksamen slik at stryker i en disiplin eller kurs, ikke betyr at man må ta hele grunnfaget opp igjen.

Et annet alternativ er å ha en obligatorisk basis-pensum, for eksempel 2/3 av hele pensumet, og så la den siste tredjedelen bestå av valgfrie enheter.

Begge alternativene vil gjøre faget mer konkurransedyktig; mulighetene til spesialisering vil i begge tilfeller være langt bedre enn i dag. Det kunne innføres disipliner som fagdidaktikk, teknisk engelsk, spesiallemner innenfor oversetting med en reell mulighet til å sette seg inn i dem. Dessverre finner det motargumenter mot denne. Blant annet har det blitt hevdet (også fra enkelte studenters munn) at faget ikke bør splittes opp mer enn i dag. Men det som splitter faget i dag er jo nettopp den filosofien at «all skal smake på alt». Følelsen av å gå på klinkekuler vil antageligvis bli langt mindre hvis mulighetene for spesialisering øker. (Jmf. emner : tid)

Det blir altså opp til komiteen å avgjøre hva som skal gjøres. Heldigvis har studentene store muligheter til å påvirke resultatet. Foruten representanter for lærerne, skal studentene ha representanter fra alle nivå, grunnfag, mellomfag og hovedfag. Mulighetene for å gjøre noe konstruktivt med faget er altså i høyeste grad til stede.

Den muligheten bør vi ikke skule bort, kjære kolleger.

SOSIALØKONOMI GRUNNFAG: EI KATASTROFE!

Dersom folk lærer noko på sosialøkonomi grunnfag, må det vera på tross av lærarane, ikkje på grunn av dei. Det er ikkje noko fag på Universitetet som er så overlessa med skandalar. Faget byrja som ein orgie i kaos i 1982, og der er det tydelegvis enno.

No etter jul var det opptak på nytt kull på sosialøkonomi grunnfag. Mange studentar trur at sosialøkonomi, i alle fall økonomi, er

tingen arbeidsmarknaden vil ha no. Heile 60 studentar møtte opp på 1. fram møte 23. januar. Berre for å bli sitjande aleina. Ingen lærarar møtte opp! Etter ein time kom det springande ein fagsekretær og tok fagppåmelding. Men ingen visste kor lærarane var. Teorien gjekk ut på at dei var på juleferie. Og det er dei kanskje enno. I alle fall er det ein fiskerifagsstudent som held innføringsforelesningar. Sosialøkonomi

grunnfag var eitt av dei få faga som ikkje hadde forelesningsplanane klare i Studiekatalogen for vårsemesteret.

Førre kullet på faget hadde masse problemer med opplegget. Ein av lærarane kom konsekvent 10-15 minutt for seint til forelesing. Så var det då og ein frå 83-kullet som hadde ein treffande kommentar til rotet i år: «Det er like godt dei vender seg til det først som sist».

Ansvarleg for Sosialøkonomi grunnfag er dosent Anders Dedekam.

Stikkord vannrett

- 1. Byrde
- 3. Org.
- 5. Etterskrift
- 7. Ytre
- 9. Påvirkning
- 12. Fyselskap
- 14. Forsikringsorgan
- 18. Tysk småby
- 19. Eng. kommando-ord
- 20. Hvilested
- 21. Men
- 22. Styroinnretn.
- 24. Tone
- 25. Puppe
- 27. Lik
- 28. Fornavn
- 29. Bydel flere steder
- 30. Utøy
- 33. Org.
- 36. Ralig
- 38. Slipper
- 40. Hinder
- 43. Mobil
- 44. Respekt
- 46. Sjellsord
- 47. Prest
- 48. Spote
- 49. Gii
- 52. Handelsuttrykk
- 53. Habilitet
- 55. Eng. leketøy
- 57. Dyr
- 58. Gikk unna
- 59. Plage
- 60. Sparer
- 62. Bemerk
- 64. Kjem.tegn
- 65. Høyfjells-stasjon
- 66. Har i
- 67. Uhyre
- 69. Pron.
- 70. Handling
- 72. Art.
- 74. Glise
- 75. Stor (eng.)
- 76. Ordner
- 77. Blodtype (fork.)
- 78. Svensk 92 l.r.
- 80. Førstemann
- 82. Rottslig begrep
- 84. Øm
- 88. Bib. navn
- 89. Fugl
- 90. Finger på foten
- 91. Blomst
- 93. En «felgen»
- 94. Rare
- 95. Avsetning
- 96. Hvit mat

- 63. Kvitteringer
- 65. Populær brudgom
- 68. Pron. (omv.)
- 69. Spøke
- 71. Slave
- 73. En Skagen
- 75. Skjør (i sjøen)
- 79. Frakte
- 80. Øy (dansk)
- 81. Ammer
- 83. Naturformasjon (omv.)
- 85. Fisk
- 86. Forhold
- 87. Kan være et system
- 89. Steinrøys
- 92. Sammenslutning (fork.)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39
40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52
53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65
66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78
79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91
92	93	94	95	96	97	98	99	100	101	102	103	104

Denne gangen setter Utopia opp en platepremie (selvalgt) for riktig løsning på x-ord.

Løsningen må være oss i hende senest 25. februar.

Send løsningen til:
Utopia, Søndre Tollbugt. 7b,
9000 Tromsø.

LYKKE TIL!

Her er løsningen på x-ord nr. 1 som sto i forrige nummer av Utopia. Gikk det bra?

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42
43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56
57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70
71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84
85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98
99	100	101	102	103	104	105	106	107	108	109	110	111	112

Høyfjellsspesialisten

Nord

Utstyr for:

- Fjellklatring
- Brevandring
- Grotting
- Skiturer
- Telt
- Soveposer
- Ryggsekker
- Bekledning
- Kanoer
- Kajakker

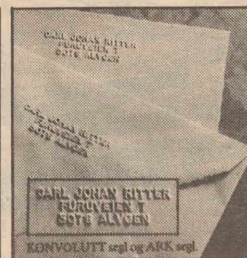
TINDLOTTET'S
KLATRE- BRE- OG FJELLUTSTYR
STORGT 58 · TROMSØ · TLF. (083) 85103

Stikkord loddrett

- 1. Blodrente
- 2. Arab. «taxisjåfør»
- 3. Vedkomme
- 4. Gir stor energi
- 5. Hører til bua
- 6. Nedbøren
- 7. Kan fotballsp. være
- 8. Like vok.
- 9. Pianist
- 10. Fri for
- 11. Luftlaget
- 12. Hjelpemiddel
- 13. Område
- 15. Nab.
- 16. Bevegelse
- 17. Nappe
- 23. Trøslag
- 26. Innehaver
- 27b. En Eitinger
- 31. Småsted i Lofoten
- 32. Fin tilstelning
- 34. Plass (fork.)
- 35. Kjem.tegn
- 37. Gjen
- 39. Får noen post i (fork.)
- 41. Tina
- 42. Kraft (fork.)
- 43. Vant til
- 44. Gii
- 45. Vakse
- 49. Havner noen i
- 50. Tabu før (og nå?)
- 51. Forutsær
- 54. Stilling (fork.)
- 56. Han-øyr
- 59. Går bjørnen i
- 61. Laf. forstavelse

NYHET MED PERSONLIG PREG

Med EX LIBRIS prege-seglet gir du dine bøker, brevpapir, konvolutter, gavekort osv. et personlig og vakker merke, til en rimelig pris. Eksklusivt og praktisk. Løse prege-segl, utformet etter ønske, passer til samme håndtak. Skiftes med et enkelt håndgrep. Seglene kan bestilles i tre varianter: EX LIBRIS boksegl, til merking av bøker, MONOGRAM segl i elegant dobbel skrifttype, for plassering på kort, servietter etc., og segl med NAVN/ADRESSE som kan tilpasses konvolutter og ark. EX LIBRIS papirpreger personliggjør dine viktige papirer, og gir et elegant og varig identifikasjonsmerke. En spesiell gave til noen du setter pris på, - til venner, familie, eller til deg selv. Spor etter EX LIBRIS papirprege-seglet hos din bok- og papirhandler.

Et kvalitetsprodukt
ALVOEN
1797

UNIBOK

UNIVERSITETSBOKHANDEL

Postboks 761
Tlf. (083) 81 012
9001 TROMSØ

STRAY CATS

Utenrikskomiteen har vært på tur til Mellom-Amerika:

«Vi ser med den største sympati på den heroiske frigjøringskampen som førte til et fritt Nicaragua,» sa Kr.Fs mann i komiteen, Jacob Aano. - Nicaragua er topp, dødsskvadronene i El Salvador er bønn. «Alt er ikke som Stray sa.»

For Stray var der nede allerede i fjor, og fant alt i den skjønneste orden, bortsett da fra kommunisteksportøren Nicaragua. Men dem ville USA ta seg av. Dødsskvadronene i El Salvador ville også snart være historie. Den gode utenriksministeren rakk også et besøk til Costa Rica, og gikk seinere inn for å gjøre landet til nytt hovedsamarbeidsland for norsk u-hjelp. Costa Rica, med et brutto nasjonalprodukt pr. innbygger mer enn tre ganger så stort som for eksempel Nicaragua.

Og så ødelegger de alt, den revolusjonære gjengen i Utenrikskomiteen. «Konfliktene i Mellom-Amerika er mer enn en øst-vest-konflikt,» sier komiteen.

«Komiteen har uttalt seg alt for ensidig anti-amerikansk,» sier Stray.

At Stray neppe er revolusjonær, det vet vi. Men at Arne Skauge er det, det visste vi ikke. Men ifølge USA-ambassadøren i Costa Rica, er Skauge en mann med kommunist-sympatier — vår kjære lyseblå handelsminister kom til å nevne de sosiale aspektene ved konflikten, og det var altså nok for en republikaner i disse Treholt-tider.

Stray snakket også med den samme ambassadøren i fjor, og kom etter sigende på god talefot med ham. De var nok helt enige om at det må legges avgjørende vekt på de vitale sikkerhetsinteressene i området, hvilket vil si i klartekst at USA har rett til å dri-

Eksempel på revolusjonært medlem av Utenrikskomiteen; Høyres Harald U. Lied. Den sveisne kvinnelige partisanen til høyre på bildet heter Gro. Han i midten er vi ikke sikre på, men Stray er det i hvert fall ikke, den er for tynn.

Foto: Arvid Bryne, Dagbladet

ve maktpolitikk i området for å sikre seg egne interesser. De «vitale sikkerhetsinteressene» til folka som bor der er ikke så viktige, litt må man jo betale for storpolitikken og dens trygghet.

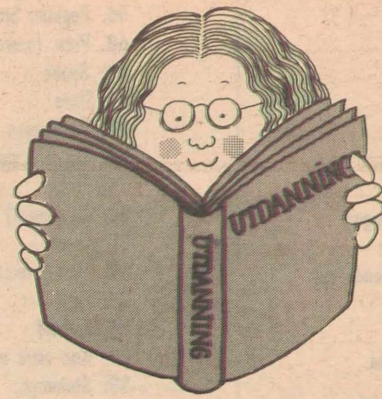
Etter å ha fulgt med på USAs eskapader i området (sist gang invasjonen på Grenada) kan man stille seg

spørsmålet: Hvor går egentlig grensa mellom offensivt forsvar og aggressiv politikk?

For Reagan (og Andropov) eksisterer ikke denne grensa, alt i egeninteresse er forsvar, alt i motstanderens interesse betyr angrep. Det er kanskje ikke annet å forlange fra slike kjempebjørner. Men man burde kunne forlange av en norsk utenriksminister at han

gjør litt mer enn bare å fungere som varmeflaske der den digre dyna til Reagan. Utenrikskomiteens siste tur viser at det er nettopp det Stray har gjort, og satt minimale krav til selvstendig tenkning. Synd, men sant.

Artikkelen er delvis basert på en artikkel i Dagbladet, lørdag 4. jan. -84 av Arvid Bryne, delvis på generell mistro til Sverre Stray.

STIPEND OG LÅN TIL UTDANNING 1984-85

Når kan du søkje?

Du bør sende inn søknaden når du har fått melding om du er teken opp ved skolen. Er du i gang med ei utdanning og vil vite resultatet av søknadsbehandlingen når skolen starter om hausten, må du søkje før 1. mars 1984. Søknad om stønad for 1984-85 må sendast til Lånekassa før undervisningsåret er slutt og ikkje seinare enn 1. mars 1985. Tek utdanninga til 1. februar 1985 eller seinare, gjeld ikkje regelen om å sende søknad før 1. mars 1985.

Søknadsblankett

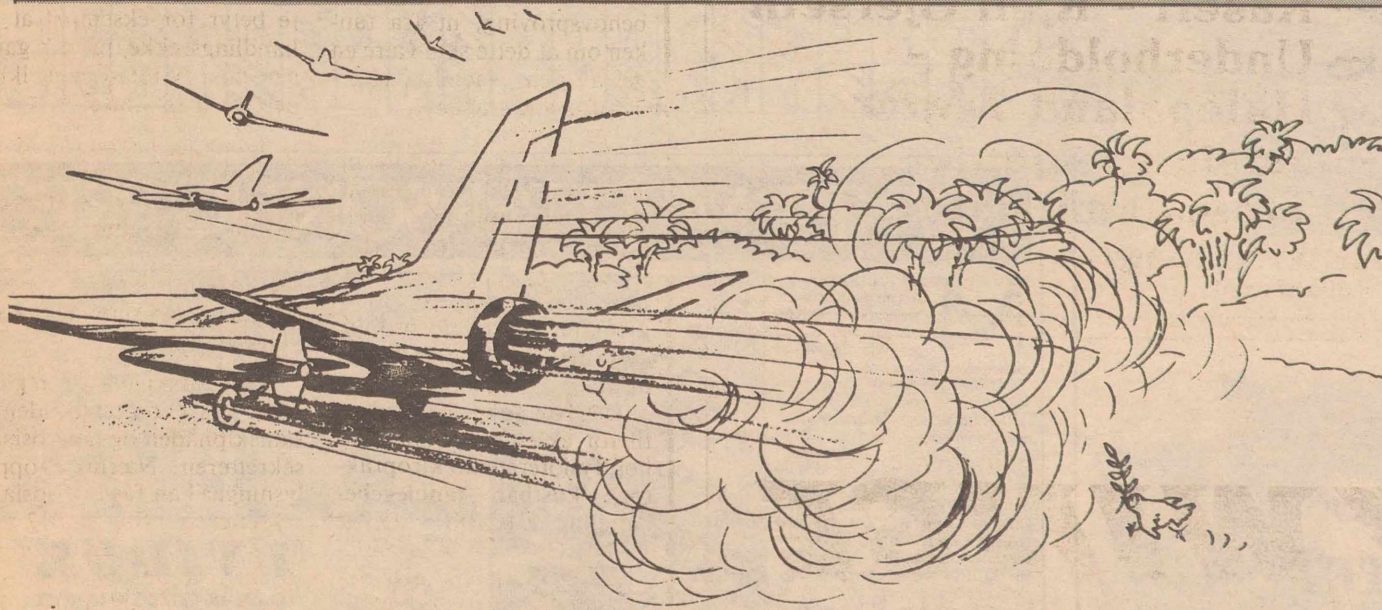
Søknad om lån og stipend må skrivast på søknadsblankett A-10 for 1984-85. Søknadsblankett og rettleiing for utfylling av søknaden får du ved skolen, arbeidskontoret eller Lånekassa frå ca. 6. februar. Bruk ikkje gammal blankett eller rettleiing.

Månadssatsar m.v.

Lånekassa bruker faste månedssatsar når stønaden skal reknast ut. Månadssatsane og andre praktiske opplysningar finn du i «Rettleiing for utfylling av søknadsblankett A-10». Fullstendige reglar for tildeling av stipend og lån finn du i heftet «Stipend og lån til utdanning 1984-85». Heftet får du ved skolen eller frå Lånekassa frå ca. 6. februar. Skolen eller Lånekassa kan gi fleire opplysningar. Lånekassa har kontor i Oslo, Bergen, Stavanger, Tromsø og Tromsø heim.

Statens lånekasse for utdanning

USA og Sovjet invaderer for å redde studenter. (Kabul-Utropolis utskremte medarbeider)

Det har vært stille om kring det i det siste, men alle vet at USA invaderte Grenada for å redde USAiske studenter ved medisinerskolen der fra kommunismen. Ikke fullt så kjent er det faktum at Sovjets invasjon av Afghanistan egentlig skyldtes at en del sovjetiske studenter i Kabul følte seg sterkt trua av lokalbefolkningen. Den sovjetiske invasjonen var en unnsetningsekspedisjon. Men den kom for seint. Vel framme i Kabul viste det seg at de russiske studentene var forsvunnet! Det sovjetiske statsbesøket i Afghanistan har nå vært noen år, men sovjetene gir seg ikke før studentene er kommet til rett igjen.

RAPPORT FRA KANDAHAR

AV BERNT STUELAND

oktober/november i fjor besøkte Einar Røssaak og Bernt Stueland fra Afghanistankomiteen i Norge Kandahar-provinsen i Afghanistan.

Organisasjonen Jamiat-al-Ulama Afghanistan er Afghanistankomiteens samarbeidspartner i Kandahar-provinsen. De driver både geriljakrig og frigjøring Afghanistan, og humanitært arbeid som helsearbeid, jordbruksprosjekt. Vi besøkte sammen med Jamiat et område i den nordlige delen av Kandahar-provinsen, der organisasjonen foretar konsentrert det meste av sin virksomhet.

Vi fikk et levende inntrykk av det enorme behovet for hjelp utenfra. I dette området, både medisinsk hjelp, skoler, og ikke minst, støtte til motstandsorganisa-

sjonene i kampen for å frigjøre Afghanistan fra den sovjetiske okkupasjonen.

Medisinsk hjelp

Helsevesen mangler nesten totalt i disse områdene. Utenom byen Kandahar, som for det meste er kontrollert av russerne og regjeringsstyrkene, fins det ingen sykehus i Kandahar-provinsen, og nesten ingen leger. Det er en av provinsene i Afghanistan med dårligst utbygd helse-tjeneste. Mangel på førstehjelp og videre medisinsk behandling gjør at opp til 80% av de som skades i krigen dør. Krigen har ført til en voldsom

økning av alvorlige infeksjonssykdommer, som tuberkulose og malaria. For å få behandling må folk reise til Pakistan, og det er det bare de færreste som har mulighet for. Andre sykdommer som florerer, er tarmparasitt- og innvollsormsykdommer, luftveisinfeksjoner, jodmangelstruma, anemi m.fl. Ernærings-situasjonen i Kandahar-provinsen er relativt god, så det er lite underernæring, men en del feilernæring.

Det er et enormt behov for medisinsk hjelp i Kandahar. Afghanistankomiteen har prioritert dette arbeidet, og bl.a. gitt penger til flytting av et sykehus fra Quetta i Pakistan inn i Kandahar-provinsen, og til å opprette en klinikk i samme område.

Behovet for medisiner er stort. De få legene som arbeider inne i Afghanistan har som et av sine store problemer at de mangler medikamenter. Dette skyldes først og fremst mangel på penger. Pengene som samles inn i Afghanistan-uka 18.-25. februar skal bl.a. gå til medisiner som skal

— Skal hjelpen som gis til medisiner, skoler m.m. få noen betydning, må den forsvarers militært.

Usprengte granater, som denne, volder store skader på befolkningen — hardest går det utover barna.

slags «barfotleger». Jeg opplevde selv en slik førstehjelp i aksjon i en landsby inne i Afghanistan, og det var tydelig at han dekket et stort behov for medisinsk hjelp.

Afghanistankomiteen vurderer å sende norske helsearbeidere for å arbeide ved en klinikk i Kandahar, men foreløpig er det ikke tatt noen avgjørelse om dette.

Skoler

De skolene som fungerte før invasjonen, er for det meste stengt. I et land med 90% analfabeter er det av uvurderlig betydning at det stadig blir flere som kan lese og skrive. Både behovene i motstandskampen nå og ved gjenoppbyggingen av et frigjort Afghanistan i fremtiden gjør det helt nødvendig å opprette stadig nye skoler. I første omgang er det snakk om helt enkle grunnskoler der elevene lærer å lese og skrive, og ikke så mye ut over det. Seinare kan det bli aktuelt med mer videregående skolegang.

Vi besøkte skoler i flere landsbyer i Kandahar-provinsen, som drives av organisasjonen Jamiat. For å starte nye skoler i nye landsbyer, trengs penger. Disse skal brukes til skolebøker og annet skolemateriell. I dette området er klimaet så varmt at undervisningen foregår utendørs meste-parten av året. Det er derfor ikke nødvendig med skolebygninger mange steder.

Penger som blir samlet inn under aksjonsuka, skal derfor brukes til skolebøker, og ikke til å bygge skoler.

Støtte til motstandsbevegelsen

Klinikker i de ikke-okkuperte områdene er populære bombemål for russerne. Skal hjelpen som gis til medisiner, skoler m.m. få noen betydning, må den forsvarers militært. Derfor trengs det støtte til motstandsbevegelsen. Og på lengre sikt er det bare den aktive motstandskampen afghanerne driver, som kan tvinge Sovjet ut av Afghanistan.

Motstandsbevegelsen trenger internasjonal støtte. Både politisk støtte, med krav om at Sovjet skal trekke seg ut. Men også penger for å hjelpe dem til å fortsette motstanden. Afghanerne regner selv med at motstandskampen kan bli svært langvarig, kanskje både et og to tiår. Skal de makte dette, kan den internasjonale hjelpen de får, bli helt avgjørende. Det legger et stort ansvar på alle som støtter den afghanske motstandskampen. Vår støtte vil være nødvendig i mange år framover, helt til Afghanistan er frigjort.

brukes inne i Afghanistan, og de vil garantert komme vel med.

Et av de andre innsamlingsmålene er å finansiere opplæring av helsepersonell i Pakistan, som etterpå skal sendes inn i Afghanistan. Elevene rekrutteres fra forskjellige motstandsorganisasjoner, og gjennomgår en 2 måneders intensiv opplæring. Den skal gjøre dem i stand til å gi en viss medisinsk behandling av enklere sykdommer, samt førstehjelp ved krigsskader. Etter opplæringa drar førstehjelperne inn i Afghanistan, i hovedsak til forskjellige landsbyer i Kandahar-provinsen, der de fungerer som

Ikke glem Afghanistan

Studentene arrangerer Afghanistan-uke

Krigen i Afghanistan er ikke lenger siste nytt og påkaller derfor liten oppmerksomhet i norsk presse. De sovjetiske beleggene i Afghanistan fortsetter imidlertid — det samme gjør motstandskampen mot okkupasjonsmakten. Opplever at et lite land holder stand mot en supermakt, ten for at det afghanske folk skal lykkes i å få sovjet ut, må få omfattende internasjonal støtte. Vi kan ikke bare passivt sitte å se på at et lite land blir slaktet.

30 lokalgrupper over hele landet vil i perioden 18.-22. februar arrangere afghanistansk uke. Hensikten er å informere om dagens situasjon i Afghanistan, pluss å vise solidaritet i form av pengeinnsamling. Pengene som kommer inn vil bli brukt til et prosjekt i Kandahar-

provinsen; — til skolebøker, opplæring av helsepersonell, medisin. I tillegg vil noe støtte gå direkte til motstandsbevegelsen.

De som aktivt er med i uka på landsbasis er: Norsk Student Union, Distrikts- høgskolenes landsforbund, sykepleierstudentene, sosialskolestudentene, lærerhøgskolestudentene, YLI, SAIH og Afghanistankomiteen.

Hva skjer i Tromsø?

Her i byen står Afghanistankomiteen og delegat-gruppa (WSO) bak arrangementet, bl.a. følgende:

På de forskjellige fakultetene vil det i løpet av uka bli holdt foredrag og lysbilder i tilknytning direkte til forholdene i Kandahar-provinsen.

Torsdag 23/2 arrangeres det Solidaritetskveld på Stu-

denthuset. Her vil Kjell Gjerseth holde kåseri og skuespillere fra Hålogaland Teater opptrer.

Søndag 26/2 ettermiddag skal det avholdes dør til dør innsamling. For å dekke et størst mulig område må vi

være mange. Om du kan avsette 2 timer til dette formål er det topp. Si i så fall fra til Hans Jacob Reite tlf: 88546.

STUDENTER STØTT
OPP!

23/2 Studenthuset kl. 19.00

- Kåseri - Kjell Gjerseth
- Underholdning - Hålogaland Teater
- Musikk - kjente Tromsø-musikere

Arr. DG (NSU), Afghanistan kom., Studentsamf.

Helsefond for studenter

Av Ann Torunn Olsen, sosialsekretær

Styret i Studentsamskipnaden har fra 1.1.84 vedtatt opprettet et helsefond. Det er for 1984 bevilget et beløp på kr 20 000,-.

Studenter som har store helsemessige utgifter kan søke om bidrag. Det er ikke behovsprøving, ut fra tanken om at dette skal være en del av den generelle velferden for alle studenter.

Før søknad til helsefondet må andre sannsynlige muligheter, som sosial- og trygdekontor, være prøvd. Hjelp fra helsefondet skal ikke være erstatning for økonomisk hjelp gjennom offentlige ordninger, men en erstatning til disse.

Det kan søkes om bidrag til for eksempel behandling hos fysioterapeut/kiropraktør, kostbar tannlegebehandling (OBS! IKKE VANLIG KONSERVERENDE), poliklinisk behandling, medisiner, langvarig og kostbar sykdom eller ved graviditet. Se for øvrig reglene for fondet,

som skal være satt opp på alle institutter.

Bidrag kan gis ut over relativt høye egenandeler, kr 250 og 500. Disse grensene er satt for at studenter som har de største utgiftene først og fremst skal få hjelp. Dette betyr for eksempel at ei handlingsrekke på 12 ganger hos fysioterapeut ikke berettiger til støtte.

Søknader behandles av et spesielt nedsatt utvalg. Utvalget består av to studenter, en fra administrasjonen og sosialsekretæren, som er sekretær for utvalget. Styret i Studentsamskipnaden er klage-instans.

Søknadsskjema og regler fås i sekretariatet/Studentsamskipnaden og hos sosialsekretæren. Nærmere opplysninger kan fås hos sosialsekretæren. Ring 81012 eller stikk innom kontoret, Roald Amundsens pl. 1 (Berg-bygget) kl. 9.00-15.00 eller på torsdager 11.00-15.30 på rom C-109, IMR, Breivika.

Slå følge med

WINGE

REISEBUREAU

Fr. Langesgt. 19/21, 9000 TROMSØ
Tlf. (083) 85 035

MUSIKALSK PIONERARBEID I TROMSØ

- For første gang på anna språk enn spansk,
- for første gang framført av andre enn chilenske artister,
- for første gang i Nord-Europa.
- Og så i nordnorsk språkdrakt!

Dristig!

Sosialistisk Kor i Tromsø har tatt et kjempeløft! Helga 21.-22. januar gikk den chilenske kantaten

Santa Maria de Iquique av stabelen på Lillescenen i Kulturhuset. Publikum var møtt tallrike fram. Mange måtte snu i døra siden billettene var utsolgt på forhånd. Og de heldige som slapp inn, kunne prise seg lykkelig over at kantaten overhode var oppsatt i Tromsø.

Santiago - Paris - Tromsø

De tok koret to lange og vanskelige måneder å oppspore partituret. En lette i Oslo, Paris, Helsinki, Santiago de Chile og så i Paris igjen før partituret ble funnet bortgjemt i ei skuffe heime hos en av medlemmene i den chilenske gruppa Quilapayún (uttales 'kilapayún'). En av medlemmene i Sosialistisk Kor, Tore Stokland, tok så på seg å gjendikte teksten til nordnorsk språkdrakt. Og for det skal vi være Stokland stor takk skyldig.

Nøktern begeistring

Framføringa var rett og slett nydelig. Bare måten koret var kledd på, gjorde inntrykk. Det spesielle snittet i den stilige klesdrakten bragte tankene hen på Latinamerika: Solistenes knallrøde og vide kapper sto utmerka til koret i bakgrunnen i vide svarte kapper med røde belter. På sitt beste klarte koret å mane fram suste av vinden over den evige pampa. En kunne fornemme pulsen i naturen og det menneskelige landskap. Undertegnede måtte bare gi seg over — men det kan også skyldes spesiell forkjærlighet for latinamerikansk musikk og denne kantaten i særdeleshet. Jeg skulle ønske at Sosialistisk Kor ville utgi konserten på kassett(?).

Publikum generelt virka ikke fullt så entusiastisk i bedømmelsen av sangerne og musikernes innsats. Etter applausen å dømme kan en slå fast at Tromsøpublikum mottok konserten med *nøktern begeistring*. Mange mente at koret kom for mye i bak-

grunnen, rent musikalsk sett, andre etterlyste ei sterkere dramatisk stigning i stykket, en sterkere glød og engasjement. Forventningene og reaksjonene var noe forskjellige — men det har kanskje noe å gjøre med manglende kjennskap til latinamerikansk musikk generelt (det skulle for så vidt bare mangle!). Sosialistisk Kor besørge i alle fall en velsmakende bit av Latinamerikas rikholdige og varierte musikktradisjon. En kan bare tolke mottakelsen av dette dristige foretaket på én måte. Tromsøpublikum vil ha mer. Sosialistisk Kor, hold fram som dere stevner!

Musikk som våpen

Verket «Santa Maria de Iquique» (uttales ikike) er 15 år gammelt. Kantaten er en 400 år gammel musikktradisjon som her er sammensveiset med andinsk musikktradisjon. Den kjente gruppa Quilapayún brukte denne kantaten i den politiske og kulturelle kampen som raste i Chile på begynnelsen av 70-tallet. Verket ble overmåte populært, bortsett fra i overklassen og blant de militære. Kantaten handler om en arbeidermassakre som fant sted i skolegården til Santa Maria-skolen i byen Iquique i Nord-Chile i 1907. Tragisk altså. Men stykket leder ikke til pessimisme og svartsyn. Det smitter av pågangsmot og kraft. Kantaten «Santa Maria de Iquique» er et kunstverk og stadig et våpen i kampen for et Chile der verdighet skal rå.

Coveret til Quilapayúns kassett-utgave av Santa Maria de Iquique. Denne kantaten regnes som den mest populære kantate i latinamerikansk folke-musikk.

Jorda ska vær førr alle ...

Norge er ikke Chile, men budskapet er universelt:

«At fortida kun e fortid
det kan bli ei farlig tru ...
Kanhende det skjer imårra,
kanhende en anna dag ...
Når vi står sammen som brødre
kan ingen beseire oss.
Vess de vil gjør oss te slava
så ska de se vi kan slåss
Førr jorda ska vær førr alle
og havet bli mitt og ditt.»

BARE

STUDENTSAMSKIPNADEN I TROMSØ

Vi er flyttet til nye lokaler i Odd Berg-bygget, Roald Amundsenspl. 1, 3. etg.

Studentsekretariatet

Ekspedisjonstid kl. 9.00-15.00. Lørdag og søndag stengt.

BOLIG

Merk at søknadsfrist for bolig er siste dag i hver måned unntatt juli og november. Melding om tildeling blir sendt ut i midten av påfølgende måned med evt. kontrakt fra den første i måneden deretter.

BARNEHAGE

Frist for å søke plass i Studentsamskipnadens barnehager for året 1984/85 er 1. april.

Søknadsfrist for kommunal plass er 1. mars.

Nærmere opplysninger og søknadsskjemaer fåes ved henvendelse til Studentsekretariatet, tlf. 81 012.

Kantiner

Studentsamskipnadens kantiner i sentrum, Brenn og Odd Berg er nå nedlagt.

VÅRT KANTINETILBUD I BREVIKA ER NÅ:

KANTINA IMR HOVEDKJØKKEN:

Åpent: 10.00-16.00.

Servert av kald mat og middagsretter. Vær oppmerksom på vårt tilbud med dagens rett. Ved kjøp av denne fåes suppe eller dessert.

KANTINA I UNIVERSITETSBIBLIOTEKET:

Kald mat. Åpent: 10.00-16.00.

KANTINA ISV/ISL 3. BTR.:

Kald mat. Åpent: 08.30-13.30.

KANTINA, GJENNOMGANGSBYGGET:

Kald mat og middag. Åpent: 10.00-16.00.

KANTINA I TEORIBYGGET:

Kald mat og middag. Åpent: 09.00-16.00.

I tillegg til den smurte maten i diskene prøver vi nå også et plukk selv-opplegg, hvor hver enkelt enhet er priset.

Studentsamskipnaden tar seg også av arrangering av selskap/fester og utbringelse av mat. Opplysninger om dette og annet, ring: 81 012 Storåker eller 81 688 l. 318 Svein Johansen.

5 om «Dynastiet»

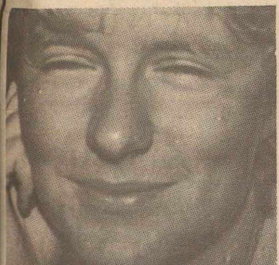
Utopia har spurt folk i universitetsmiljø om de ser TV-serien «Dynastiet». Vi spurte videre hvorfor de ser, eventuelt ikke ser den, og om det er personer i serien de liker spesielt godt. (Hvis utvalget av intervjuobjektene skulle være representativt, skyldes det utelukkende flaks.)

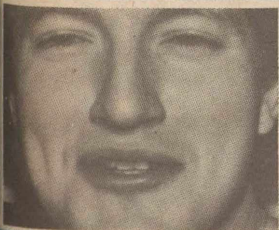
Vidar Jørgensen, tømrer.
— Ja, jeg har sett ca. 10 episoder.
— Du slipper å tenke når du ser den.
— Jeg liker Alexis. Ho har style.

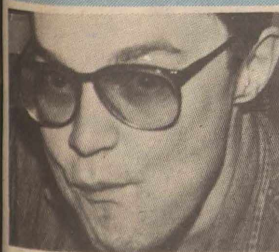
Helge Stalsberg rektor
— Nei, — har sett et ar episoder, kanskje.
— Har så mye annet å gjøre. Ser sjelden TV.

Kari Hesselberg, student, ISV.
— Ja, jeg har sett ca. 15 episoder av Dynastiet.
— Det er god underholdning, sjøl om jeg har visse motforestillinger.
— Jeg liker Jeff. Han er snill og god.

Even Arntsen, student, ISL.
— Nei, men jeg har sett vel tre episoder.
— Jeg liker ikke serien fordi den er en eksponent for det kapitalistiske systemet som jeg hater!!

Alf Olsen, historiker, Registreringsentralen for historiske data.
— Dynastiet, — kæm da, Dynastiet?
— ???
— Veit det e nåkka dæm sende på lokalradioen, men...

Dynastiet er den lengste TV-serien som me har hatt her til lands. Den er umåteleg populær i breie lag av folket, ifylgje undersøkelser som er gjort.

Også på Universitetet er serien populær. Av 11 studentar me spurte, svarte 9 at dei såg på Dynastiet jamnleg. Me vil ikkje dermed trekkja den konklusjonen at 85% av studentane bruker onsdagskvelden til Dynastiet, men at det er mange som gjer det kan det ikkje vera særleg tvil om.

KVIFOR SER ME PÅ «DYNASTIET»?

Kvifor ser me på Dynastiet? Det er sagt om serien at den brakte ukebladlitteraturen inn i NRK. Den skildrer pene mennesker sine liv i ein ufateteleg rikdom, på same vis som vekeblada elskar å gjera det. Mange har kalt vekeblada «flukt frå virkeligheta». Mange seier det same om Dynastiet. Det har ingen ting å gjera med liva våre, det er virkelighetsfjernt, elendig laga og med dårlege skodespelarar. Serien fenger i folket av di dei har eit sterkt behov for å slippa unna kvardagen. Denne vurdering finn me ofte hjå akademikarar, radikale og folk frå det etablerte kulturlivet. Forklaringa er eigentleg ganske nedsettande overfor dei som finn glede i Dynastiet.

Men no viser seg seg altså at serien også blir sett av oss kommande akademikarar, me som jo ikkje les vekeblad. Burde me ha dårleg samvit? Det er det i alle fall mange som har. Det er lite positiv omtale å høyra av Dynastiet på Universitetet. For mange må denne situasjonen vera litt paradoksal. Det er litt pussig å bruka ein masse tid på å kikka på eit program som ikkje har nokon positive sider.

Er denne analysa av Dynastiet i det heile tatt riktig? Kan det tenkast at serien slår an nettopp av di han har ein voldsom appell? At han rett og slett appellerer til alle lag i folket?

Jon Michelet klarte å setja heile landet på ende då han som medlem i Kringkastingsrådet freista å få tatt Dynastiet av programmet. Det er urimeleg å tru at han gjorde det utan grunn. Det må tvert imot ha vore viktige sider han såg med serien sidan han risikerer å få så mange folk på nakken.

Menneskebiletet

Kva ankepunkt var det Michelet og andre hadde? Det var menneskebiletet serien presenterte for oss som provoserte Michelet mest. Serien var full av kalde, bereknande menneske som nesten gjekk over lik for å oppnå det dei ville. Michelet meinte vel dette var eit dårleg føredøme for folket. Me skal ta avstand frå maktbegjær, pengegriskhet og kynisme.

Her trur eg me er ved kjerne i fenomenet Dynastiet. Eg trur nettopp det er dette som fascinerer searane så voldsomt. Me liker å oppleva folk som står på, folk som

kjemper for å nå måla dei har sett seg. Me synest det er spennande å ta del i dei taktiske overveielsane deira og døme om personane handla lurt eller ikkje. Me blir imponert over viljestyrken til familien Carrington. Kven av oss hadde takla ei så utspekulert dame som Alexis? Ho er til å få frysningar på ryggen av.

Det er ikkje rart at slike personskildringer fascinerer oss. For korleis oppfattar me livet? Er ikkje livet eit spel? Er ikkje dagane våre fylte av val? Må me ikkje ofte ta harde, ubarmhjertige avgjerder? Står med ikkje ofte i situasjonar der me må stå imot andre menneske si vilje for ikkje å bli undertrykt? Ansikt til ansikt-konfrontasjonane som Dynastiet er så fullt av, er noko med dei hardaste styrkeprøvane me går gjennom sjølve.

Er Dynastiet virkelighetsfjern? Nei, på ingen måte. Serien tar oss med rett inn i kjerna av kva det er å leva.

Det er nettopp denne brutale utleveringa av livet som gjer serien Dynastiet til noko nytt og sjokkerande i norsk fjernsyn. Serien er kjemisk fri for moralisering, kommentarar og leveråd. Den er eit totalt brot med «onkel» tradisjonane i NRK: «og godter det spiser vi bare til fest, sånn en gang i uka er best!...» NRK sin største oppgåve har vore å fortelja folket korleis dei burde leva

Dynastiet har ein grunn- tanke. Eller rettare sagt: personane i Dynastiet har ein grunn- tanke: gje aldri opp, gå din eigen veg, uansett. Er dette forkastelege haldningar? Er ikkje dette haldningar som me alle deler? Er ikkje Dynastiet difor ein god serie, av di den treff oss alle heime?

Engelske seriar

Ein ting eg ikkje forstår, er kvifor «engelske seriar» blir haldne opp som så mykje likare enn Dynastiet. «Ta vekk det amerikanske søppelet, og gje oss heller ein engelsk kva-

litetsserie», skreiv Jon Michelet i avisene. Det er rett at det er ein skilnad mellom mange engelske seriar som har vore vist og Dynastiet. Skilnaden går på at engelske seriar er mindre opptekne av personar og meir opptekne av abstrakte størrelsar som familier, grupper eller sosiale lag. Ta serien «Tom», som slett ikkje handla om Tom, men om «livet til dei undertrykte gruvearbeidarane i Midt-England i mellomkrigstida». Eller «Herskap og tjener», som nettopp handla om herskap og tjener. Eller «Familien Ashton», som ikkje handla så mykje om personane i familien Ashton, men om «den andre verdskrigen, slik han kjentes av vanlege folk i Lon-

don». Dynastiet, derimot, handler slett ikkje om «Dynastiet Carrington», men fyrst og framst om Blake, Krystle, Jeff og dei andre. Eg kan ikkje forstå at denne skilnaden i temaval kan gjera engelske seriar best. Det kan einast gjera dei mest akademiske.

STUDENTER SOMMERENS BESTE TILBUD??

FLYREISE OSLO til ATHEN

Ukentlig fra 17. juni

Kr. 1845,- t/r

Bestilling hos:

UNIVERSITETENES REISEBYRÅ
Bravika Postboks 805
0001 Tromsø, Norway

Planlegg boligkjøp i god tid!

Medlemsskap i Tromsø Boligbyggerlag A/L gir rett til tildeling av både ny og brukt bolig etter ansiennitets- og forkjøpsrettsbestemmelsene.

Kom innom vårt kontor til en boligprat.

Med hilsen

Tromsø Boligbyggerlag A/L
Fr. Nansens pl. 3,
Boks 1177, tlf.: 85 575.

FLOGSTAD & MICHELET I 'SAMFUNNET'

«Politikk og litteratur i 80-åra» er temaet på det fyrste møtet i Studentersamfunnet etter jul. Temaet er vidt, og Toto Hølmebakk i studentsamfunnstyret seier at det ikkje skjuler seg noko spesielt stridsspørsmål bak tittelen.

Det er fleire grunner til at dette kan bli eit interessant møte. Norsk litteraturdebatt har vore gloheit det siste året. Kai Skagen sette det heile i gang med sine uhyre provoserande utfall mot norske radikale forfattarar i boka «Bazarovs Barn». Tromsø har diverre vore i periferien av tumultane.

Me veit altså ikkje, men me kan jo håpa at Michelet og Fløgstad tar opp hansken frå Skagen på ein seriøs måte (sjå omtale av boka i førre nummeret av Utropia).

Kjartan Fløgstad har tatt særse lite del i kulturdebatten generelt sett, på tross av sin sentrale posisjon i norsk litteratur. Me kan vel rekna med at han har viktige ting å seia når han for ein gongs skuld står fram.

Noko rabaldermøte vil dette ikkje bli, til det er Fløgstad og Michelet for like politisk. Me kan håpa på ein seriøs og open debatt.

Hummer & Campar

Den gang Vårherre skapte ordet «midlertidig», var det for å beskrive situasjoner av temporær karakter, altså i motsetning til permanent. Slik står det nå i Bibelen, Norsk Riksmålsordbok. Men som skikk og bruk er ved Universitetet, har vi gleden av å presentere Tromsøvarianten av ordet «Midlertidig», eksklusivt for UTROPIA!

«Midlertidig» 1: brukes om studentboliger

som ligger under gjeldende standard, men som likevel må brukes.

«Midlertidig» 2: Brukes om det herværende «Gjennomgangsbygg», opprinnelig tiltenkt å være mellomstasjon for institutt for Fiskerifag, samt IBG, før flytting til Breivika. Feirer i år tiårs-jubileum. Vi gratulerer!

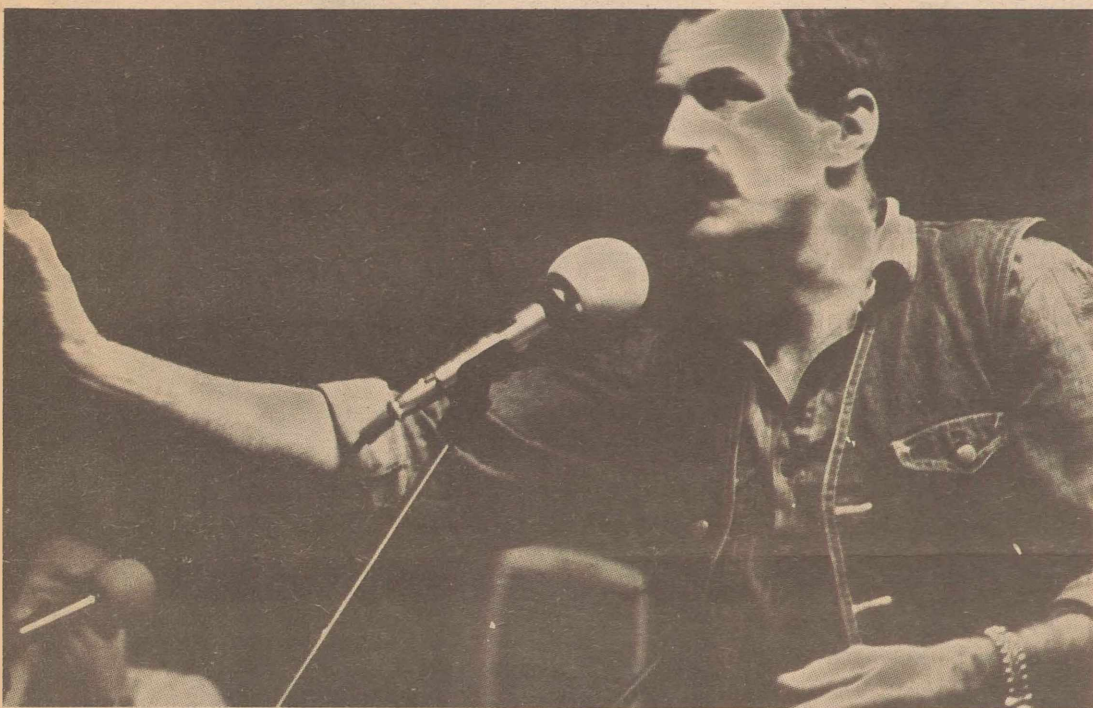
«Midlertidig» 3: Instituttene for språk og

Samfunnsvitenskap (ISL&ISV) har omsider fått sine etterlengtede lokaler i Breivika. Men dessverre er det en liten, midlertidig bakke: En etasje er okkupert av APPU, avd. for Praktisk Pedagogisk Utdanning, uheldigvis samme etasje som ISV/ISL's AU-kontor. Disse disponeres altså for tiden av APPU.

Men: dette er naturligvis en rent midlertidig ordning, ISL regner med å få lokale-

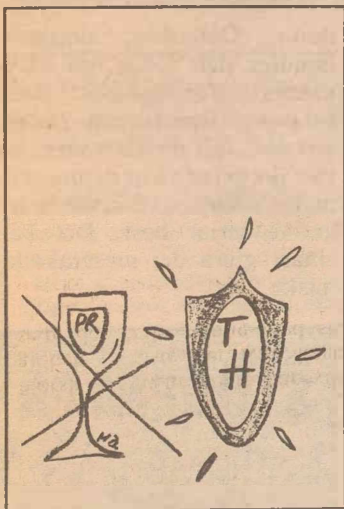
ne sine tilbake en gang slutten av åttitallet. Det er klart i strid med Tromsøvariantens intensjoner bruk av ordet «Midlertidig». UTROPIA vil på ethvert liknende tilfelle kan være med på å vurdere Tromsøvarianten. «Hvert verk er lastverk», har vi motto her i redaksjonsrent midlertidig.

GENERALFORSAMLINGEN; ELLER DE SISTE DAGERS PROGRESSIV

Jon Michelet fra høstens besøk på Huset.

TOR HAUGENS VANDRESKJOLD FOR AVSINDIG PR-KÅTHET

Redaksjonen er dypt rystet: UKE-styret greide med et nødskrisk å karre til seg skjoldet før jul, men det greier de ikke en gang til. Så sitter vi der og venter, med forventningsfulle øyne og skadefro tanker: Hvem greier det denne gangen?

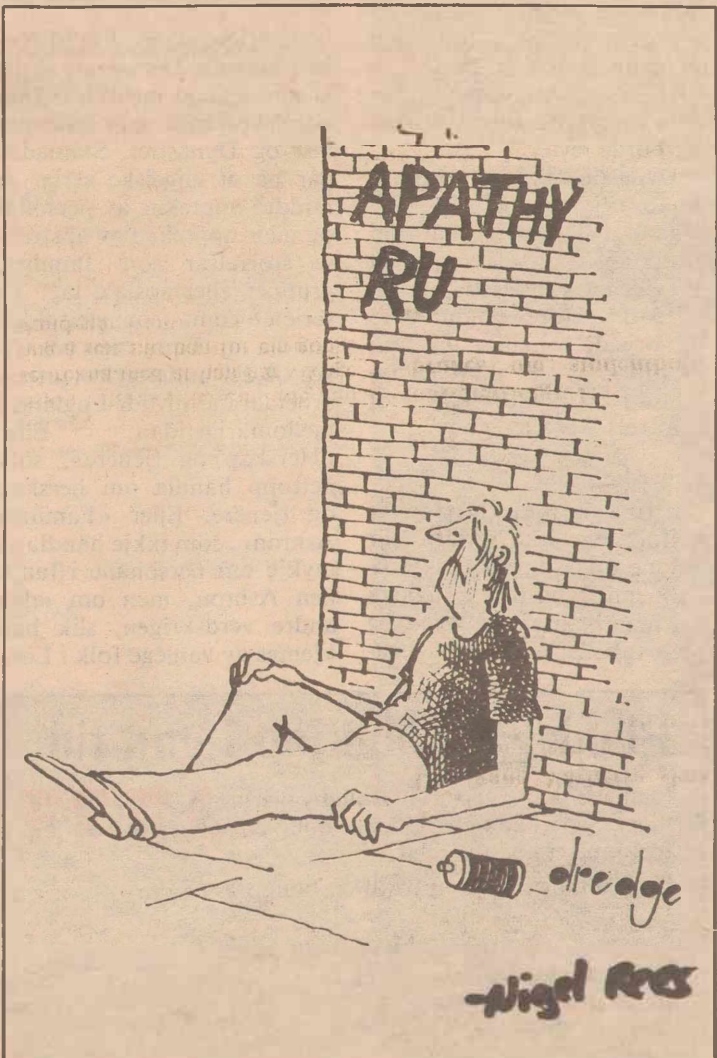
— Svaret er nedslående. — Nå har vi venta i sju lange og sju smale på kandidater med PR-abstinens, men ingen har dukka opp. Det synes vi er direkte pinlig!

Tor Haugen har vi knapt sett snuten av, UKE-styret driver med all annen dekadent virksomhet.

Andre kandidater har vært: — Arne Treholt (han har sikkert vært i Tromsø en gang).

— Meieribestyret Helsingeng (som har fått seg så gild leilighet).

Dessverre oppfyller ingen av dem kriteriet «avsindig», skjoldet blir derfor liggende til neste runde. Sorry, godfolk.

Ja, så satt vi der igjen, da. — Generalforsamlinga i Studentersamfunnet. Torsdag 26. januar kl. 19.00 stod det på plakaten. Skulle tro vi skulle møte opp på Tromsdalstind 18. mai kl. 07.00, oppmøtet kunne i hvert fall ikke blitt stort slappere. Stort sett bestod forsamlinga av to avtroppende styre, samt to påtroppende styre. Styret i Studentersamfunnet og styret for Studenthuset.

Av sakene på dagsorden var bl.a. forslag om nye styringsvedtekter for Samfunnet. Følgende ble vedtatt: Studensamfunnet står som eier av Studenthuset. (blir ergo også ansvarlig for drifta.) Styret i 'Samfunnet får i oppgave å peke ut et Hus-styre som blir ansvarlig for den daglige drifta av Huset.

— For å avlaste 'Samfunnstyret, skal det opprettes en egen PR-gruppe som blir ansvarlig for all PR i 'Samfunnets regi, politiske møter, konserter, band på Huset etc.

Det var viktige ting som blei tatt opp. Likevel var oppmøtet så dårlig at Generalforsamlinga ikke nødvendigvis kan sies å ha uttrykt studentenes mening. Med mindre da det er så få studenter som mener noe som helst om noe som helst som et oppmøte på Generalforsamlinga indikerer.

For alt man veit synes flertallet at vedtaka er helt topp. — Eller de kan være fly forbanna på det som har skjedd — hvem veit?

Styret i 'Samfunnet:

Under hektisk layout-aktivitet (les: kaos) kommer selvfølgelig det &\$\$●\$=\$\$\$£!!! styret opp i redaksjonen. «Vi skal orientere litt om hva som skjer i vårsementret.»

— «Orienter vekk», sier jeg, og snur ryggen til. Men akk, hvor lenge var Adam i Paris? Et av de mer lettsindige elementene i redaksjonen hadde naturligvis gjort en avtale.

— «Rian kommer på huset!»
— «Kjartan Fløgstad og Jon Michelet også!»
— «Møte om narkotika!»
— «Møte om Afghanistan!»
— «Møte om Latin-Amerika!»

«Greit, greit, GREIT!» (Man blir stressa av helgejobbing, men etter det vi greide å fange opp av et oralt sett meget vel utrustet styre, blir første møte 16. feb.

Da blir det «Jon Michelet-revisited» (han har vel kommet seg etter UKA). Diskusjonspartnere blir Kjartan Fløgstad og Øystein Rottem. Tema blir Litteratur og politikk i '80-åra. Deretter braker Afghanistan-UKA løs, for-

øvrig behørig omtalt i egen kol. Deretter følger suksess

— møte om ex.phil.
— møte om narkotika (lovgivning, praksis, løst etc., muligens kan Arne — (B) Huuse skaffes?)
— møte om Latin-Amerika
— møte om ikke-voldsfors

Det tas naturligvis forbehold om endringer. Men; det gode styre satser i hvert fall på at punktene for møtene blir i derfor er torsdager, kl. blinket ut som utgangspunkt. Dermed håper de å unngå ture styres erfaring, som for eksempel det famøse møtet på nomgangsbygget før jul, møtetid ble utsatt så mange ganger at folk til slutt skrev «AV» på inngangsplakaten.

Ellers: Som nevnt, styret våren er verbalt sett en bit mens de egentlig bare er tre, løbig. Til alt overmål er sam medisinerer. Så hvis ikke 'Samfunnet skal bli kuppet av UKE-foreningen, bør det komme flere folk i styret; det kan stå re seg selv, nemlig. Forening består styret av:

— Ingvild Nordøy
— Toto Hølmebakk
— Jostein Jakobsen

